

OCTOBER, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Oktoberska številka 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin

MESEC oktober je povsod znan kot mesec presv. Rožnega venca. Rožni venec je pač jako preprosta molitev, toda ta molitev je obdarovana s preobilnimi odpustki, kar kaže, kako jo sv. cerkev čišla. Ni le ustna molitev, marveč premišljevanje skrivnosti Gospodovega in tudi Marijinega življenja. To je bistven del te molitve. Rožni venec torej ni le prazno ponavljanje istih besed, kakor bi rekli mlačni ljudje, temveč nam predstavlja glavne skrivnosti naše vere.

Da je rožni venec Materi božji jako všeč, ni nobenega dvoma. Saj ga je sama naučila sv. Dominika, kakor pravi pobožno izročilo. In ko se je prikazala v lurški votlini, je imela rožni venec v roki in ga molila z Bernardko. Marijina pomoč se je tudi velikokrat pripisovala molitvi rožnega venca, zlasti v nekaterih bitkah, v katerih so krščanske čete slavno zmagale.

Največji praznik tega meseca je pa praznik Kristusa Kralja, ki se obhaja vselej zadnjo nedeljo. Je prav nov praznik, pa ima velik pomen za današnje čase. Dandanes, kakor redkokdaj tako, pozabljajo ljudje Boga, ki vlada nad njimi. Vsak gre rajši svojo pot in se ne zmeni za svojega Kralja Kristusa. Človek pa ne ve, da je Kristusov jarem sladak. Posebno pa so vladarji narodov sveta pozabili, odkod prihaja vsa oblast. Toda Kristus je Kralj vseh večnih časov! On je Kralj vseh kraljev in vladarjev. Njemu se bo končno vse klanjalo.

Eden novejših praznikov je tudi Materinstvo Device Marije 11. oktobra. Je tudi jako pomenljiv za dandanašnji svet. Svet ne upošteva svetosti materinstva. Nerad prizna, da je glavni namen zakonskega življenja — roditi in vzgojiti otroke. Ta novi praznik pa predstavlja Marijo kot vzor materinstva, ki ga naj vsaka žena posnema. Kot Marija, naj bo vsaka žena zvesta svrhi, za katero je Bog zakon ustanovil.

Nikakor ne smemo pozabiti serfinskega sv. Frančiška 4. okt. in sv. Terezike Male Cvetke 3. oktobra. Oba sta vsem jako priljubljena. Veliko duš sta že pridobila za Boga in sta gotovo za nas izprosila marsikatero milost od Boga.

Smrt sv. Frančiška.

POZIV SV. OČETA

Fra. Martin

LANI so sv. oče papež Pij XI. izdali posebno okrožnico o rožnem venecu. Ta okrožnica je izšla 29. sept. na praznik sv. nadangela Mihaela, ali na predvečer meseca oktobra, meseca presv. Rožnega venca. Sv. oče, ki zelo čislajo rožni venec, ker z njim predvsem skazujejo svojo nežno ljubezen do Matere božje, so porabili priložnost in pozvali katoliški svet k molitvi rožnega venca. Mesec presv. rožnega venca se je bližal. Mnogovrstna zla, duhovna in družabna, so pretila svetu katastrofo. Sv. oče pa so uvideli, da je ravno rožni venec močno zdravilo za vsa ta zla, ki razsajajo po svetu. Zato je torej izšla okrožnica.

Danes pa niso razmere nikakor boljše. Skoraj vse je kakor je bilo lansko leto! In zdaj, ko se spet približuje oktoberski mesec, vzemimo si nanovo poziv sv. očeta k srcu. Velike nevarnosti so, ki jih lahko preprečimo, mnogotere hudobije so, proti katerim se lahko borimo — s preprosto molitvijo rožnega venca. Sv. cerkev je odločila ta mesec, da bi se naša srca vnela z novo gorečnostjo v molitvi rožnega venca.

Največja nesreča naših časov obstoji v tem, da svet hoče na Boga pozabiti, Ga zavreči, Ga prezirati, v kakšen kot spraviti. In potem so tudi razredni boji, ki cepijo človeško družbo in povzročajo sovraštvo med enim razredom in drugim. Tisti brezbožni komunizem pa hoče vse ljudi zagrabiti s svojimi grdimi kremplji; nazunaj se laska svojim žrtvam, naznotraj pa je poln umazanosti. Potem je še pretirani nacionalizem, ki hoče imeti državo za Boga in obenem vzbuja poganstvo med ljudmi.

Tak pogled na dandanašnji svet bi človeka tiral v pesimizem, ako bi ne zaupal v Boga. Toda nič ne straši tistega, ki otroško

zaupa v Boga. Takih Bog ne bo zapustil, zlasti če se k Mariji zatečejo z molitvijo rožnega venca. Cerkevna zgodovina je jasna priča Marijine pomoči v zasebnih in javnih zadevah. Zato sv. oče tako zelo priporočajo vsem rožni venec, ker vedo, da Marija ne bo odrekla svoje pomoči zdaj, ko jo tako potrebujemo. Ne bojmo se, saj nas Bog ne bo zapustil. Bodimo veseli optimisti, četudi je toliko hudobije na svetu, in zaupajmo v božjo previdnost. Vsak vihar mine in po vsakem bo sv. cerkev še vedno stala nepremagljiva, pripravljena za nove boje.

Predvsem je želja sv. očeta, da bi se molil rožni venec v družinah. Če je družina dobra, bo tudi cela človeška družba dobra. In ravno po molitvi rožnega venca si lahko družina zasluži božji blagoslov in tako koristi, ne le sebi, ampak tudi Cerkvi in državi. Člani družine lahko prejmejo milosti, ki jih potrebujejo, da postanejo dobri člani Cerkve in države.

Kadar sv. oče sprejmejo novoporočence v avdienco, jim vsekdar priporočajo pogosto molitev rožnega venca v družini in jim toplo polagajo na srce vrednost te preproste molitve. Obenem jim podarijo rožni venec kot opomin in seveda tudi za spomin. Če novoporočenci prejmejo rožni venec od papeža samega, gotovo ne bodo tako lahko pozabili moliti ga pogostokrat. Skupna molitev rožnega venca v družini je Bogu in Mariji jako dopadljiva.

Končno pa si naj vsak zapomni tele besede papeža Pija IX. blaženega spomina: "Molite rožni venec skupno doma vsak večer; oče, mati, sinovi in hčere — vsi bi se morali združiti za to preprosto in krasno molitev, ki je obogatena s toliko odpustki." In res, ni je molitve, ki bi poleg križevega pota nudila več odpustkov, kakor rožni venec. Vsi papeži, ne samo sedanji sv. oče, so se zavedali čudovite vrednosti rožnega venca. Z njim lahko človek pridobi odpustke zase in tudi za duše v vicah.

"OČE NAŠ" PRED TABERNAKLJEM

Šolska sestra.

MOLIMO lahko kadarkoli in kjerkoli, a nikjer s tolikim uspehom kot v cerkvi, hiši molitve. Čisto naravno, saj tihota, ki vlada v cerkvi, kadar ni službe božje, tako čudovito vpliva na duha, da se z lahkoto dvigne k Bogu. V veliko pomoč so molivcu tudi svete podobe, oltar, a predvsem večna luč in tabernakelj.

Cerkev je odobrila in uradno priznala veliko molitev. Med temi brezdvomno zavzema častno mesto "Oče naš". To je molitev, ki je privrela naravnost iz božjega Srca. Preprosta in lahka je, da se je nauči dete na kolenu matere. Vzvišena, vse naše dušne in telesne potrebe obsegajoča je — največji filozof bi ne mogel zamisliti boljše, globlje, lepše . . .

Dan za dnem ponavljamo: Oče naš . . . O, ko bi se pač vedno zavedali, kaj govorimo! Pa recimo, da smo v cerkvi. Klečimo prav blizu oltarja in res pobožno molimo. Na perotih besed "Očenaša" se dvigne naš duh v nebesa, pred prestol Vsemogočnega. Njega molimo, častimo, zahvaljujemo, prosimo, ljubimo . . . Za skritega evharističnega Boga v tabernaklju pa nimamo misli in besede ljubezni . . . In vendar nas loči od njegove telesne pričujočnosti samo par korakov daljave! Kako zelo bi si olajšali molitev, ko bi vse misli osredotočili na Jetnika ljubezni — postala bi nam v resnici razgovor z Bogom. Mislite, da evharistično Srce Jezusovo ne boli, ko vidi, da ga iščemo nekje daleč, v domišljiji, a za Njega, ki nam je fizično tako blizu, imamo samo kako zunanje znamenje pobožnosti in spoštovanja. Če hočemo, da bo naša molitev, ki jo opravljamo pred tabernakljem, Bogu še posebno

všeč, jo kot puščico namerimo naravnost v evharistično Srce . . . Ne bo izgrešila cilja . . .

"Oče naš!"

Evharistija je v resnici naš Oče — saj so v nji skrite vse tri božje osebe presv Trojice: Oče, ki nas je ustvaril, Sin, ki nas je odrešil, Sv. Duh, ki nas posvečuje. Bog tabernaklja je ustvaril vse, ohranjuje vse in skrbi za vse — zakaj bi mu torej odrekli očetovstvo? Ali ni evharistični Bog umrl za nas, da nas je rodil za nebesa? Kot najboljši oče nas hrani vsak dan s hrano, ki jo je odrekel celo angelom . . . Njegova milost odeva naše duše z nadnaravno krasoto. Če iščemo tolažbe, ko smo zapuščeni in žalostni, je ne bomo nikjer tako hitro našli kot pri Bogu tabernaklja, na njegovem očetovskem Srcu. Evharistični Bog nas po malem vzgaja in uči pota, ki vodijo h končnemu cilju . . . Oče naš, najboljši, preskrbni, modri, ljubeči!

"Kateri si v nebesih."

Kaj so nebesa? Kraljestvo božje, kjer angeli duše pravičnih gledajo in uživajo Boga. Kjer je Bog, tam so nebesa. Evharistija vsebuje Boga, povelčanega, neumrjočega, neskončnega, torej so nebesa v posvečeni Hostiji. Ali nismo že sami vsaj malo okušali teh evharističnih nebes? Ko smo po sv. obhajilu sloneli na Jezusovem Srcu . . . Ali nismo pozabili na vse skrbi in na ves svet in se nam je zdelo, da naše majhno umrljivo srce skoro ne more prenesti tolikih radosti. Predokus raja! O, ko bi se pač pogosto mudili v evharističnih nebesih. Vsako jutro! Večkrat čez dan vsaj v duhu v mala nebesa tabernaklja! Moj Bog, nobenih drugih nebes nočem iskati na zemlji, samo Tebe, a vedno v Evharistiji. Bog tabernaklja, Bog mojega srca!

“Posvečeno bodi Tvoje ime.”

S temi besedami želimo, da bi vsi milijoni ljudi častili in slavili božje Ime, to je, da bi služili Bogu. Če molimo ali premišljujemo te besede pred oltarjem, nas bo zabolelo, da je celo med nami, katoličani, evharistični Jezus tako malo znan in iz srca nam bo nehote privrela prošnja, da bi vsi ljudje spoznali Boga oltarja, ga ljubili in mu zvesto služili. V mislih bomo pohiteli v kraje, kjer ni nobenega tabernaklja . . . Med narode, ki so jim velike milosti sv. maše neznane in še niso nikoli okusili sladkosti združitve z evharističnim Bogom v sv. obhajilu. Ko bi milijoni duš poganov izvedeli veliko skrivnost, ki je nam razvajenim otrokom božjim tako vsakdanja in jo vse premalo cenimo, to namreč, da biva Bog med nami, kako bi ga te duše vzljubile! Kolike časti in slave bi bil Bog deležen in kako srečni bi bili ljudje. — Božji, veliki Misijonar! Pošlji veliko gorečih, svetih delavcev v Tvojo setev, da bodo privedli veliko duš pred Tvoj evharistični tron! Pomagaj jim, ko omagujejo! Blagoslavljaljaj njih delo in žrtve iz tabernaklja, da bo njih žetev bogata . . . da bo Tvoje evharistično ime češčeno vsepovsodi . . .

“Pridi k nam Tvoje kraljestvo.”

Kristus je kralj, četudi njegovo kraljestvo ni od tega sveta. Evharistija je svet popolnoma zase — kraljestvo, kjer Kristus vlada na način, ki ga krivoverci nočejo priznati, niti njegove oblasti in moči. Evharistija je tem ljudem iluzija. Molimo, da bi žarki sv. Evharistije prodrli temo, v katero so zavite njih duše, da bi se jim odprle oči... Da bi postali podložniki Kralja tabernaklja . . . O, saj se še toliko katoličanov upira evharističnemu Bogu! Nočejo, da bi Najsvetjši Zakrament vladal njihovo življenje. Dobro vedo, da bi se bilo potem treba odreči temu ali onemu prepovedanemu uživanju. Vedo, da bi bilo treba na pot premagovanja,

zatajevanja in žrtve. In te težke, trnjeve steze se boje. Molimo, da jim evharistično Sonce razsvetli pot, da ne bodo videli samo trnja, ampak tudi rože, ki jih je na evharistični poti toliko kot na nobeni drugi, in da jim vzklije pogum. Da se ne bodo bali priseči na zastavo evharističnega Kralja. Naj Kristus v presv. Evharistiji in po Evharistiji vlada kraljestvo duš! Pridi k nam Tvoje evharistično kraljestvo!

“Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.”

V nebesih poznajo angeli in svetniki samo eno voljo: božjo. Ukloniti se ji in jo spolnjevati, to je njih velika sreča. Ko klečimo pred tabernakljem, želimo, da bi se ji tudi ljudje na zemlji ne upirali. Pa kako vemo, kaj je volja božja? Po Kristusovi namestnici, sv. Cerkvi, nam jo razodeva. O, ko bi si pač vsi katoličani vzeli k srcu vabilo Cerkve k pogostemu sv. obhajilu! Da bi vsak dan prisostvovali pri sv. daritvi in pogosto obiskovali Jezusa v presv. Reš. Telesu! Kak raj bi zavladal na zemlji, ko bi duše spolnjevale voljo božjo glede Evharistije! Ko bi se vsa sedanja generacija malih otrok dnevno hranila s Kruhom božjim... Ko bi jih pustili starši, da jih vzgaja evharistično Srce Jezusovo! Ko bi z Jezusom doraščali v zorne mladenke, krepke fante! Kako bi se vsa družba prenovila! Kako bi zacvetelo katoliško življenje! Molimo, da bi se katoličani vrnili k veri prvih kristjanov, ki so dnevno prejeli Gospoda! Molimo, da bodo naše obhajilne mize oblegane! Naj se zgodi evharistična volja božja!

“Daj nam danes naš vsakdanji kruh.”

Ko molimo to prošnjo, ne smemo pozabiti, da je delivec vseh telesnih dobrot prav blizu. Zaupno mu povejmo, da je vse naše delo za vsakdanji kruh brezplodno, če ga on ne blagoslovi. V njegovo evharistično Srce položimo vse svoje skrbi, vse trude, vsako

kapljo potu, ki nam jo je izželo težko delo. Če so se mu nekoč množice smilile, ko so bile lačne, mu tega niso povedale niti ga prosile kruha, koliko rajše bo pomagal nam, ako ga z zaupanjem prosimo vsega, česar potrebujemo za telo in njegga ohranitev. In Kruha močnih potrebujemo na težki poti proti nebesom, da ne omagamo. Naše duše so vse slabe brez Tebe, o Jezus! Vsak dan nas nasičuj s Seboj, da nas ne bo omajala vsaka sapica skušnjave, da bomo trdno stali tudi v najbesnejši vihri preizkušnje. In vredno, z ljubeznijo naj Te prejemamo, o evharistični Gospod, in s hvaležnostjo! Daj nam danes naš vsakdani evharistični Kruh in tudi takrat nam ga ne odreci, ko Ga bomo najbolj potrebovali — ob naši zadnji uri!

“In odpusti nam naše dolge.”

Koliko grehov teži našo dušo! Grehi vsake vrste . . . A ko molimo pred tabernakljem in prosimo skritega Boga, naj nam jih odpusti, se še posebno spomnimo grehov zoper čast tabernaklja. O, njih število je velikansko! Pa še mislimo včasih, da smo pobožni . . . Pustimo, naj vsaj za trenutek luč spoznanja razsvetli naše duše: Kako število sv. obhajil, za katera smo se tako slabo ali celo nič pripravili! Koliko razmišljenosti, koliko mlačnosti pri prejemu Gospodovega Telesa! Kako slaba, kratka zahvala! Morda smo celo kdaj kot Judež ravnali z Jezusom, z nevrednim sv. obhajilom! In naša strašna brezbriznost, malomarnost, ko se nismo brigali za Jetnika ljubezni . . . Nismo vedeli kam s časom, a za Gospoda v Evharistije nismo imeli pol ure, da bi ga bili obiskali . . . Pretekli so morda dnevi, da se nismo niti enkrat spomnili Boga ljubezni, niti mu poslali pozdrava .

“Kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.”

Res, Tebi na ljubo, o Jezus, odpustimo vsem, ki so nas kedaj razžalili. Saj si ne bi

upali vzdigniti oči k Tvojemu tabernaklju, če bi gojili v srcu sovraštvo. Srca naših sovražnikov tudi ogrevaš z žarki svoje ljubezni, za se si jih ustvaril — kot nas! O, Jezus, naj bodo srca vseh, ki so nam kdaj povzročili trpljenje, lepi tabernaklji. In vsakega najmanjšega praška, ki bi kalil lepoto ljubezni do bližnjega, naj nas očisti Tvoj evharistični pogled!

“In ne vpelji nas v skušnjava.”

Najhujša skušnjava bi bila, če bi Te zapustili, Te pozabili — pozabili Tvojo ljubezen, Tvojo žrtev. Reši nas te hude preizkušnje, o Jezus! Pritegni naša srca nase. Daj, da ljubimo vse stvari v Tebi. Reši nas skušnjave, samoljubja, zaverovanosti vase! Naj ne bo današnji dan tako poln skušnjav, kot je bil včerajšnji! Naj ves dan mislimo nate, Jetnika ljubezni, vsaj v presledkih, da ne bo mogla skušnjava blizu . . .

“Temveč reši nas hudega. Amen.”

Največje hudo je greh. Tega nas reši, o, Jezus. Malega in smrtnega. Ne dopusti, da bi Te še kdaj razžalili s kakim prostovoljnim smrtnim grehom. Naj Ti ne razširimo Tvoje srčne rane, ki že tako globoko zija . . . Obvaruj nas takega zločina! Kako bi mogli še kdaj upreti oči v Hostijo pred sv. obhajilom ali pri blagoslovu, če bi vedeli, da smo Te kljub Tvoji dobroti in ljubezni znova prostovoljno, hladnokrvno križali? O božji Učenik, tisočkrat rajši bi umrli še ta trenutek, ko pesem ljubezni do evharističnega Boga še zveni v naših srcih in naše duše se bleste v lepoti milosti.

ZAHVALA

Prav lepo se zahvaljujemo Mr. in Mrs. Skubic iz Fontane, Calif., za poslane sadje. Bog plačaj stotero. **Bilo je sladko in dobro kakor iz paradiža.**

ČUDEŽ MATERE CABRINI

John Bartol, San Francisco.

TUKAJŠNJEM angleškem listu "The Call Bulletin" smo brali naslednje zanimivo pisanje:

Otroček je bil komaj eno uro star. Bil je pa slep. Drobceno telesce je bilo že zapisano trpljenju. Trpljenje je bila dvojna pljučnica in na dveh mestih ga je mučila opeklina, ki jo je pomotoma povzročila preutrujena bolničarka. Zdravniki so pogledovali na malega bolnika in zmajali z glavami. Nobenega upanja, so zatrjevali, zakaj vsa zdravniška znanost ne more nič napraviti za drobceno stvarco. Iskra življenja, ki je plala skozi majčkeno telesce, mora ugasniti v nekaj urah, morebiti v nekaj minutah.

Ko so zdravniki stali ob bolničku in so bolničarke v zadregi vile roke, je neka misijonska sestra Srca Jezusovega boječe prosila dovoljenja, da bi smela pripeti na otročičevo obleko relikvijo Matere Cabrini.

"Dovolite mi, saj vsi vidimo, da je vsaka druga pomoč odpovedala. Morda bo Bog pomagal."

Zdravniki so privolili.

"Mi ne moremo ničesar storiti. Nobe-nega upanja ni več. Storite, sestra, kar se vam zdi prav."

Oprezno je sestra pripela relikvijo na otročičevo obleko, pomolila hip v tistem pre-mišljevanju in šla iz sobe. Zdravniki in bolničarke so spoštljivo zrlji na malega bolnička in mu skušali olajšati bolečine z obkladki na oči in prsi. Čakali so, da pride smrt.

Toda smrt ni prišla. 72 ur po tistem, ko je sestra pripela na otroka sveto relikvijo, ni bilo več sledu za opeklinami in dete je spregledalo. Dvojna pljučnica je zginila. Otroček je bil v vsakem pogledu normalen.

To je kratek opis dogodka, ki pričajo o njem zdravniki in bolničarke, ki so imeli opraviti z njim. Posebno glasno priča dr. Michael H. Moran, ki je bil glavna oseba pri stvari. Dejal je:

"Povprečen človek ne veruje v čudeže. Jaz verujem. Sam sem videl čudež."

Kaj pa s tistim otročkom? Ime mu je Peter Smith, osemnajst let star. Sedaj je višješolec v New Yorku in zelo spreten roko-borec.

Tega dogodka se spominjamo sedaj, ko čujemo, da je prišel iz Rima odlok, da bo Mati Cabrini kmalu proglašena za blaženo. To je tista Mati Cabrini, ki je pred mnogimi leti prišla iz Italije v Amerko in naredila tu med nami veliko delo. Posebno med ubožci in bolniki.

Obred razglasenja za blaženo se bo vršil v Rimu menda dne 13. novembra. Dva čudeža pričata o njenem svetniškem življenju. Enega smo tu opisali, drugi se je dogodil nad sestro Delfino Grazioli v Seattlu leta 1925.

Mati Cabrini je prišla v Ameriko leta 1894. Ustanovila je misijonske sestre Srca Jezusovega. Umrla je v Chicagi leta 1917. Pokopali so jo v New Yorku. Tako bo novo ime prišlo na imenik velikega števila mož in žena, ki jim gre čast, da so storili velika dela v službi Boga in Cerkve.

ZADNJE VABILO NA MEDENI PIKNIK!

V septemberski številki je bilo sicer bolj obširno poročano, kakšen namen in pomen ima ta piknik. Da ne bo nihče pozabil priti na ameriške Brezje prvo nedeljo oktobra, je to zadnje vabilo in priporočilo, s katerim vljudno vabimo vse naše drage prijatelje od blizu in daleč za to nedeljo, ki zaključuje naše letošnje shode.

Slovenska sv. maša s pridigo bo ob enajsti uri in sicer za vse dobrotnike, delavce in delavke za medeni piknik. Takoj po maši bodo večernice z blagoslovom, da bo ves popoldan odločen in prost za medeni piknik.

Na veselo svidenje kličejo — ČEBELE!

SV. FRANČIŠEK IN VDOVA ANGELINA

Ksaver Meško

NA večer se je nagibal dan, ko sta šla pravi služabnik božji Frančišek iz Assisija in brat Juniperus, izmed malih bratov najpreprostejši v duhu, po beli umbrijski cesti. Stopala sta molče, v tiho premišljevanje in zbrano molitev potopljena.

Kar so se v siromašni hišici ob cesti tik pred bratoma hipoma odprla vrata in je stopila na cesto glasno jokaje majhna, suha starka.

Brata sta se ob bolnem joku v trenutku zbudila iz premišljevanja in molitve.

“Ali mati Angelina?” — se je zavzel Frančišek — “kaj vendar jokaš tako? Saj pa nisi storila velikega greha?”

“Kaj ne bi jokala, brat Frančišek” — je hlipala ženica — “ko mi je pa pravkar izdihnil Antonio, moj dragi mož!”

“Mir in dobro njegovi duši” — se je pobožno prekrižal Frančišek, brat Juniperus tiho za njim, prav kakor je videl očeta. — “A zaradi tega ti vendar ni treba tako vekati. Gospod Bog je pač poslal svojo deklo, sestro našo smrt, da privede tvojega Antonija pred Boga.”

“A sama sem ostala na svetu.”

“Kako sama, mati Angelina?” — se je razvnel Frančišek. — “Ves svet je poln tvojih bratov in sester. In Oče naš, dobri Bog, v veke slavljen, je s teboj danes, kakor je bil včeraj in bo jutri.”

A starka je zmajevala z glavo, jokala nevzdržno in med jokom zdihovala: “Kako sva bila Antonio in jaz oba eno! A zdaj naju je Bog razvezal, kakor če je Antonio prerezal nitko na dvoje!”

Frančišek je v zadregi, kar plašen pogledoval zdaj ženico zdaj brata Junipera, kakor bi pričakoval od njega pomoči ali vsaj dobrega nasveta. A brat Juniperus je v tihi molitvi naglo pregibal ustnice, zavihani nosek se mu je vihal še više, in z glavo je odločno odkimaval, kakor bi hotel reči: “Mene, oče Frančišek, nikar ne mešaj v to zadevo. Jaz ti tukaj ne morem pomagati.” Silno bal se je namreč brat Juniperus žensk, bodisi mladih bodisi starih.

Pa je brat Frančišek zdihnil k Bogu, naj ga on razsvetli in mu pomaga, da bo našel pravih besed, s katerimi bo mogel potolažiti nesrečno starko. In je v duhu božjem spregovoril:

“Samo v Bogu je tolažba, mati Angelina, samo v Bogu resnično veselje. Pripoveduj mi, o mati Angelina, o svojem možu. Morda spoznava, da je bil tudi on v Bogu in je zdaj v Bogu njegovo veselje.”

“Kaj naj ti govorim, o brat Frančišek, o svojem možu, tem ubožčku?”

“Ubožčku? Glej, mati Angelina, je že podoban Gospodu Jezusu. Ta je bil največji ubožček. Ni imel, kam bi položil glavo. Lisice imajo svoje dupline in ptičke svoja gnezda, Sin človekov pa nima kam bi glavo položil — saj poznaš te njegove besede iz pridige. A tvoj mož je imel vsaj streho nad glavo. In posteljo si mu postlala, kadar je prišel zvečer utrujen domov, kaj ne, dobra mati Angelina?”

“Da, da, brat Frančišek, postlala mu jo sem, dasi je bila trda.”

“Oj, mati Angelina, Gospodova na križu še trša. Čim trša tudi Antonijeva, tem bliže je bil tvoj dobri Antonio Gospodu.”

“Revček, kako je časih zvečer zdihoval na postelji. Noge so ga tako bolele. Ves božji dan je moral stati in hoditi: zdaj je nosil gospodarju olice, zdaj grozdje, zdaj je peljal vino kupcu, zdaj je moral v mesto po to, po ono. Miru nikoli. Ako pa ni bil na delu pri gospodarju, je moral doma tkati, da nama je življenje prislužil. Ubožec, ubožec!”

“Noge so ga bolele? Pa je kaj preklinjal?”

“O ne, Bog mi pomagaj!” je zmerom zdihoval, siromaček.

“Oj, dobra mati Angelina, kako lahko so šle zdaj njegove noge proti nebesom. Glej, ko je tako voljno trpel s svojimi bolečimi nogami, pa ni umival s tem nog Gospodu našemu presladkemu Jezusu? Saj veš, ko je sedel Gospod utrujen pri Jakobovem studencu, se je žena Samarijanka pač zvedavo pogovarjala z njim, a nog, s peskom čez in čez obsutih, pekočih od trdega pota in vročega sonca, mu ni umila, dasi je ves čas pogovora držala vrč z vodo na kameniti ograji studenca. Prišel je v hišo Simona farizeja, na kosilo povabljen, pa Simon ni pokleknil, da bi mu noge umil. Tudi dekle ni poklical, naj bi prinesla mlačne vode in brisačo, da bi mu očedila in obrisala noge. A kar so ti zamudili,

glej, Antonio, tvoj mož, je storil to Gospodu in Zveličarju, ko je tako vdano trpel. Oj, kako veselo so hitele zdaj njegove noge pred Gospoda Jezusa, večnega Sodnika.”

Tako prevzet je bil Frančišek po lastnih besedah in po sreči, ki jo Antonio že uživa, in jo je on v duhu kar gledal in soužival, da so mu oči žarele in mu je drobni, sicer blede obraz ves rdel. Še mater Angelino je prevzel ogenj Frančiškov, da so ji solze tekle redkeje in je vprašala že precej potolažena:

“Torej misliš, brat Frančišek, da je Antonio za gotovo v nebesih?”

“Kje pa bi naj bil, o mati Angelina? Saj te tepel vendar ni?”

“Tepel? Saj sem ti rekla, da sva bila kakor ena nitka. Le kako naju je Bog mogel tako razrezati?”

Frančišek je odmahnil z drobno roko, kakor bi hotel zabraniti kako hujšo, nevoljno besedo.

“In kadar je vozil, pa je konje pretepal?”

“Ni jih, o brat Frančišek. Še skoraj rajši jih je imel kakor mene, da sem bila časih že kar huda.”

“In s sosedi ni imel sovraštva in pravd?”

“Oj, kakor brata so ga vsi imeli . . . “Antonio, sosed Antonio . . . naš Antonio” je šlo venomer.”

“Božji, ves božji!” se je vradostil Frančišek. “Z angeli in svetniki prepeva zdaj v nebesih glorio Bogu in presveti Devici.”

“Da, pel je Antonio v življenju res rad,” je pritrdila mati Angelina, in solze so ji tekle že bolj od veselja kot od žalosti. “V cerkvi, pri delu, še ko so ga bolečine trpinčile. Tisto je pel najrajši

O Donna bellissima,
o Madre santissima,
amore mio sola . . .”

“In zdaj jo poje v nebesih, dobra mati Angelina.”

Frančišek je nenadoma utihnil, se pozorno zazrl v daljavo, kjer je med tem brat sonce že odšel za goro k nočnemu počitku in je padal z gore že mrak na deželo. Nagnil je drobno glavo nekoliko na stran, ustnice pa malo odprl, kakor da zelo napeto posluša.

Tedaj je v daljavi tiho, tiho, komaj slišno s srebrnim glasom zapel zvon. Srivnostno se je nesla pasem skozi mrak, in se je zdelo, da vse ozračje tiho peva.

“Ali slišiš, mati Angelina?” je poltiho vprašal Frančišek, hkrati pa položil prst na usta, kakor bi jo svaril, naj nikar ne spregovori, da ne bi motila nebeškega speva.

Mati Angelina je kakor Frančišek nagnila glavo proti zapadu, od koder se je pesem glasila, in se je blaženo nasmehnila. Sklenila je drobne roke in poltiho molila: “Zdrava, Marija . . .”

Oče Frančišek in brat Juniperus sta tiho molila vsak zase.

Ko je starka odmolila, je rekel Frančišek: “In tisto z nitko, o mati Angelina — glej, Gospod Bog je mogočen dovolj, da jo spet poveže. Samo zaupaj, dobra mati Angelina.”

“Saj, o brat Frančišek, saj” — je vneto prikimavala ženica. “Bog bodi zahvaljen po tebi, o brat Frančišek, ki si me tako potolažil.”

Tedaj je oče Frančišek v veliki radosti razširil roke, kakor bi nameraval objeti ves svet, in je vzkliknil:

“Hvaljen Gospod Bog po sestri naši smrti, ki ti je, o mati Angelina, dala priložnost, da se vadiš v zaupanju v dobrega Očeta nebeškega.”

MOJA VELIKA ZAHVALA

Josephine Meglen, Pueblo, Colo.

NA vse strani me veže dolžnost hvaležnosti. Pri Bogu je njen najvišji začetek, od Marije gre doli do Male Cvetke in drugih nebeških priprošnjikov, pa seže še vse bolj navzdol do mojega zadnjega prijatelja in prijateljice na zemlji. Ta hvaležnost me priganja, da nekoliko napišem sama o sebi.

Nekako šest mesec je, kar me je položila bolezen na bolniško posteljo. Štiri mesece sem nepremično ležala. Odpeljali so me v bolnišnico in tam sem preležala ves lepi Marijin mesec. Med majniško pobožnostjo so vsak večer molili naš č. g. župnik P. Ciril za neko bolno osebo. Do malega vsi so vedeli, da sem bila tista jaz, in so vsi farani molili zame s svojim župnikom.

Jako malo verjetnosti je bilo, da bom ostala pri življenju. Toda molitev resnično oblake predere. Mislili si boste, zakaj želim še živeti, ko sem vendar kaj malo sposobna za ta svet. Je že tako, da sem rada še pri svojih otrocih, čeprav so že odrasli. Eno pa je: očeta nimajo že

15 let. Tu in tam jim pa le prav pride, da je vsaj mati še pri njih.

Ne morem si kaj, da ne bi omenila, kako milo se mi je storilo na materni dan, ko je toliko šopkov cvetlic prišlo k moji belniški postelji. Zdelo se mi je, da je cel vrt ob meni. Do takrat res nisem vedela, da imam toliko prijateljev in prijateljic. Bog bodi vsem bogat plačnik!

Rada bi navedla imena vseh, pa ne smem jemati dragocenega prostora našemu vrlemu listu. Izrecna zahvala pa naj bo zapisana zlasti vsem tistim, ki so mi delili duhovne dobrote. Posebno seveda našima duhovnikma za večkrat prinesene svete zakramente. Tudi blagim sestram za obiske in molitev. Kar je drugih tu blizu okoli mene, naj mi oprostite, da jih ne navajam po imenu. Omeniti pa moram Mrs. Angelo Mlakar na Hibbingu, ki je tako daleč, pa je dala za sveto mašo za moje zdravje. Za vse molim, Bog naj vsem stotero poplača.

Zdaj pa rečem še to: Delajmo vsi za dobro stvar, dokler imamo ljubo zdravje, zakaj če bolezen pritisne, je vsak siromak in ne more nič. Zdaj sem spet vesela, da morem kaj storiti za list Ave Maria, ko zopet grem malo okoli. Ostati želim zastopnica, dokler bom količkaj mogla. Vse drage prijatelje in prijateljice pa prosim, da me pri tem delu krepko podpirate.

Vsem okoli lista Ave Maria pa iskren pozdrav!

KAJ JE RAZLIKA?

Komunisti hočejo spremeniti gospodarja, delavca pa pustiti v prav tistem položaju, v kakršnem je sedaj. Poglejte v Rusijo! Poprej je gospodaril car, ljudstvo mu je bilo za sužnja. Zdaj gospodari Stalin, ljudstvo je pa hujši suženj kot je bilo poprej.

Drugod po svetu gospodari namesto carja kapitalizem. Komunisti bi tudi na njegovo mesto radi postavili Stalina. Ljudstvo bi zopet prišlo z dežja pod kap.

Kršćanstvo pa ve, da s samo spremembo gospodaraj ni stvari nič pomagano. Ves sistem je treba spremeniti, vso človeško družbo preroditi, potem se more pričakovati zboljšanje. Začeti je pa treba pri srcu, ne pri žepu in želodcu.

"SVOJI K SVOJIM!"

P. Hugo

VŽIVLJENJU sv. Alfonza Ligvorija berem, kako je on pojmoval to znano trgovsko rečenico, ki je pri oglasih kot Amen v Očenašu. Temu velikemu svetniku in cerkvenemu učeniku so zobje delali mnogo preglavic, dokler jih je kaj imel. Veliko noči je prečul v bolečinah radi njih. Često so ga ovirali pri njegovih apostolskih poslih. Danes se takih domačih sovražnikov, ki nam grene življenje in kratijo spanje, na lahek način otresemo. Brez bolečin si jih damo izruvat, če jih ni več mogoče plombirati, in jih nadomestimo z novimi. A takrat je bila zobodravniška veda še v povojih. Le v večjih mestih so bili kolikortoliko izvežbani zobozdravniki, ki so jih nekoliko spretneje ruvali. Kaki vaški samouki so pa to na naravnost na živinski način delali.

Ko je Alfonza, takrat škofa, že zopet en zob, predzadni kar jih je še imel, začel silno mučiti, so mu prijatelji svetovali, naj gre k takrat slovitemu dentistu Morettiju v Neapel, da mu ga izdere. On se je pa branil. Ne zato, ker bi se bal te operacije. Ampak iz socialnih ozirov, radi: Svojega k svojim! Dejal je: "Zakaj v Neapel? Mar nimamo nikakega domačega dentista? Naš brivec opravlja ta posel. Sicer ne tako nežno kot neapeljski strokovnjak, a vendar. Kaj za to, če je treba malo več potrpljenja. Mi moramo dati svojemu domačemu človeku zaslužiti!"

Toliko se je dal pogovoriti, da se je odločil za nekega signora Nikodema, 'specialista' v škofiji, ki je bil vsaj malo bolj izvežban kot krajevni brivec. Poslali so ponj z naročilom, da pride dopoldne v škofijsko palačo, ker je bil vsako popoldne navadno pijan ko čep. Kajpada se je čutil počaščenega s povabilom h takemu pacientu. Ko je prišel, je ukazal škofu, naj se vleže na tla. Tajnik Rev. Verzella je hotel škofovo glavo podpirati, kar je pa ta odklonil z besedami: "Križ mi dajte v roke! Moj Gospod je moja najboljša opora." Nato je prekrižal roki na prsih, pritisnil križ na srce in se prepustil primitivnemu operaterju. Brez kakega vzdihja je pretrpel njegovo mrcvarjenje. Še isto dopoldne je kljub raztrganim in razboljenim ustom pri-

digal duhovnikom in ljudstvu, ker je bilo ravno med njegovim misijonom.

Tako mu je ostal sâmo še en zob, ki mu je bil pa bolj v nadlego kot v pomoč. Pa še temu je menda dolg čas postalo po zgubljenem edinem tovarišu in se je še med istim misijonom začel kujati in revolucionirati, čeprav je bil drugače zdrav. Imenovani "specialist" je bil drugač poklican k škofu, da ga še tega kujavca reši. A ko je ta videl, kaj ga radi kujanja čaka, se je na vso moč upiral izkoreninjenju. Trikrat ga je "doktor" z vso silo zgrabil in vrtil, preden ga je izruval. Alfonz je zopet s križem v roki vse bolečine brez najmanjšega vzdihla pretrpel. Ko mu je doktor pokazal zob, je smehljal: "Signor Nikodem, obžalujem, da vam poslej ne bom mogel dati nobenega zaslužka več v vaši stroki!"

S takimi žrtvami se je tedaj sv. Alfonz držal pravila: Svoji k svojim! Pa ne da bi ga razni trgovci in podjetniki radi tega zlorabljali za svojo reklamo. Tudi glede tega velja: Svetnike je treba občudovati, a ne v vsem posnemati! Vsaj tega ne sme nihče iz njegovega zgleda izvajati, da so se razni odjemalci in pogodbeniki za vsako ceno dolžni držati pravila: Svoji k svojim! Kajti take žrtve, ki jih je sv. Alfonz doprinesel za to pravilo, spadajo že v vrsto takozvanih junaških žrtev, ki splošno niso dolžnost, ampak le svet za junaške duše.

"Svoji k svojim" je le pod nekimi pogoji nekaka splošna socialna dolžnost, ki jo narekuje zdrav socialni čut. Če mi rojak po krvi ali po veri nudi iste ugodnosti kot tujec, mi socialni čut narekuje, da dam zaslužiti rojaku, soverniku, ne tujcu. Ako mi pa tujec nudi boljše, morda znatno boljše pogoje in ugodnosti, mi nihče ne more po pravici zameriti, če se obrnem na tujca in dam njemu zaslužiti. Da, ako sem samo pooblaščenec in ne lastnik pri raznih nakupih in pogodbah, sem v tem slučaju celo dolžan prezreti rojaka in se obrniti na tujca. Sicer bi ne bil zvest oskrbnik. Kot lastnik tudi v tem slučaju lahko dam prednost rojaku, dolžan pa nisem.

Mislím, da bi bilo dobro, če bi se razni domači trgovci in podjetniki to-le zapomnili in bolj uvaževali. Kajti jih ni malo med njimi, ki bi iz "Svojega k svojim" radi krivičen kapital kovali. Sami se tega pravila ne držijo. Na debelo kupujejo pri cenejših tvrdkah, brez ozira

na to ali rojak ali tujec, sovernik ali ne. Pri prodaji na drobno bi pa radi, da bi rojaki samo pri njih kupovali, čeprav isto blago, iste kakovosti pri tujcu mnogo ceneje dobe in so bolje postreženi. Če takim podjetje ne uspeva ali morda celo propadejo, naj se ne hudujejo nad rojaki, češ da za sorojaka nimajo srca. Krivi so sami, ker nekaj od drugih zahtevajo, česar sami ne poznajo.

Svoji k svojim! Načelno velja. Je socialna dolžnost. Dejansko pa veže le, če so nudene ugodnosti na obeh straneh enake. Ako mi pa tujec nudi boljše, naj mi rojak ne izprašuje vesti, zakaj sem se obrnil na tujca. Človek je sam sebi najbližji in sam je merilo ljubezni do bližnjega.

DUHOVNI MATERI V SPOMIN

P. Andrej OFM.

VELIKO žalost, pa vendar tudi obilo dušne tolažbe, je prinesel dan 2. septembra letos. V Chicagi je umrla Mrs. Antonija Košnik, velika dobrotnica bratom sv. Frančiška in moja duhovna mati. Dolgo je bila bolna in cele mesece ni mogla uživati hrane. Pokrepčana s svetim obhajilom je izdihnila blago dušo v roke svojega Stvarnika.

Žalosten dan zlasti za dobrega njenega moža Ludvika, žalosten tudi zame in mojega brata Rev. Avgušтина, zakaj ona in njen soprog sta bila najina duhovna starša od nove maše sem, zakaj najina prava oče in mati sta nama umrla že davno. Na vse načine sta se trudila, da bi nama v resnici nadomestila starše. V veliko tolažbo nama je bila njuna pričujočnost pri oltarju, ko sva pela svojo prvo Glorijo. Pa tudi pozneje sta nama ostala to, kar sta sprejela nase takrat.

Najina duhovna mati je torej že odšla k Bogu. Nikoli nama ni bila dana prilika, da bi ji kako povrnili njene dobrote v zemeljskem pomenu besede. Bilo mi je pa v veliko zadoščanje, da sem ji mogel duhovno nekoliko povrniti. Z vso ljubeznijo sem ji nosil sveto obhajilo v njeno bolniško sobo in veselilo me je, ko sem videl, kako sem jo vselej s tem potolažil in pokrepčal.

Naj ji ljubi Bog stotero povrne vso naklonjenost do naju in naj ostane najina duhovna mati še gori pri Bogu. Mr. Košnik, najin duhovni oče, Vam pa iskreno sožalje, zraven pa tolažbe v zavesti, da Vam je dobra "Tonika" zelo blizu, ker je pri Bogu.

CVET IN SAD ROŽNEGA VENCA

Angela Mlakar, Hibbing, Minn.

S CVETLICAMI te venčamo in z limbarji te zaljšamo! Tako pravi lepa Marijina pesem. Tudi ta mesec nas vabi Cerkev, naj venčamo Marijo z molitvijo sv. rožnega venca. Saj je to mesec naše rožnivenške Kraljice. Gotovo bomo skušali nabrati mnogo cvetja in ga pokloniti Mariji.

Rožni venec je zelo lepa molitev. Če ga bolj moliš, lepši se ti zdi. Vedno ti je bolj nov. Če prebiraš jagodo za jagodo in pri tem pobožno misliš na to, kar ti ustnice govore, gotovo ne moreš trditi, da je rožni venec dolgočasna molitev. Kaj takega more blekniti le lahkomišljen človek. Seveda ne bomo pričakovali, da bi molitev rožnega venca hvalili ljudje, ki so zapravili vero. So pa tudi med vernimi nekateri, ki se kar ne morejo sprijazniti z molitvijo rožnega venca. Menda mislijo, da so že vse potrebno storili za svojo dušo, če so opravili velikonočno spoved in par nedelj v letu cerkev od znotraj videli. O, kako velika zmota! Ali nam ne naroča Gospod, da moramo neprenehoma moliti, da ne pademo v skušnjava?

Zelo pravilen je tisti nauk, ki nam pravi: Delaj, kakor bi imel večno živeti, moli, kakor da boš jutri umrl. Škoda, da se, kakor je videti, bolj malo ljudi po tem naročilu ravna. Zlasti se zdi, da molitev rožnega venca zgublja svojo veljavo. Nič več ni vsakdanja molitev današnjih katoličanov, kot je bila nekdanj. Posebno mlajšemu svetu je videti vse pretežko, prestaromodno in preveč. Ampak če je tako s to molitvijo, potem je tudi treba reči, da so nebesa preveč staromodna. In vendar so samo ena in vsi smo poklicani, da pridemo vanje. Bog pravi, da noče smrti grešnika, ampak da se spokori in na veke živi.

Iz vsega tega se vidi, kako nam je potrebna dobra molitev. Kdor lepo moli in se vse življenje Mariji priporoča, bo gotovo lepo umrl. In vsakdo si želi srečne smrti. Toda pregovor pravi: Kakršno življenje, taka smrt. Naj nam bo rožni venec, ki ga moramo moliti z Marijo, ključ, ki nam bo odprl nebeška vrata.

Ob molitvi rožnega venca si prizadevajmo, da bomo vedno živeli v milosti božji. Duša v milosti božji je prava podoba božja. Kakor sonce je ožarjena in sam Bog ima veselje nad njo. Angel varuh gleda nanjo s spoštovanjem in jo vodi bliže in bliže k Bogu. Ako res ne moremo vsak dan moliti celega rožnega venca, pa molimo vsaj en del, eno dekadno. Kolika tolažba bo za nas v smrti uri!

KOLENDAR za leto 1939 JE IZŠEL

Obsega nad dvesto strani in prinaša veliko izbiro raznovrstnega berila. Nič ne dvomimo, da bo zopet zelo všeč vsakemu, ki ga bo v roke dobil. Zato ga brž dobite od svojih lokalnih zastopnikov, ako jih imate v naselbini. Ako jih nimate, pošljite naročilo naravnost k nam v Lemont.

STANE 50 CENTOV

Naročite ga na naslov: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois.

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Prisedil B. A.

(Dalje)

SESTRA VERONIKA.

MINILO je nekaj let, odkar je bil Henrik odšel iz Pariza. Saj se še spominjate, da je bil to njegov drugi odhod. To pot je odšel, da bi našel srčni mir v samostanu pri menihih. Sedaj seveda nisem imel nobenih skrbi zavolo njega, saj sem vedel, da je končno našel Tistega, ki je nekoč dejal o samem sebi:

“Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.”

Pisal mi je pa Henrik od tistega časa samo enkrat. Njegove vrstice so bile take:

“Lozje moj! Šest mesecev sem že v samoti in tihoti kartuzijanskega samostana. Veliko sem molil in premišljeval. Vidim pa, da ni božja volja, da ostanem še tu. Zelo mi je sicer všeč ta kraj in veliko se imam zahvaliti temu samostanu. Saj sem tukaj našel tisti srčni mir, o katerem pravi Gospod, da presega vsako razumevanje. Vendar prst božji mi kaže drugo pot in meni ne ostane drugega, ko da ubogam. Nadnaravna luč razsvetljuje mojo pot in krepko bom stopil nanjo. Gotovo se še spominjaš tistega dne, ko sem ob grobu sina Lucijana nenadoma prejel novo življenje. Takrat sem molil psalm ‘Miserere’ in med drugimi besedami govoril tudi one: Učil bom krivičnike tvojih potov in brezbožniki se bodo k Tebi obrnili. Tako sem molil takrat in Bog me je za besedo prijel. Odhajam in bom postal misijonar. Mogoče se ne bova nikoli več videla na tem svetu. Toda ko bo konec tega zemeljskega življenja, se bova sešla pred Kraljem kraljev in Gospod vojskinih trum naju bo kronal s tisto nevenljivo krono, ki je pripravljena vsem, ki so se ž njim vojskovali zoper svet, meso in hudobnega duha. Bog s Teboj!”

To je bilo torej zadnje pismo, ki sem ga dobil od Henrika. Zelo me je žalostila misel, da

ga res morebiti ne bom nikoli več videl, na drugi strani sem se pa neizmerno radoval njegovega prelepega poklica. Razumel sem, kaj je namigaval. Vse se je uresničilo, za kar sem toliko let molil . . .

Čas je mineval in jaz sem imel dosti opraviti v svoji službi. Nič posebnega se ni zgodilo. Dan za dnem mi je precej enako potekal: sv. maša, obiskovanje bolnikov, pouk otrok in odraslih. Le tu pa tam sem bil povabljen h Culierovim, kjer sem navadno našel Bernarda Malona in njegovo ženo. Pa še nekdo je bil večinoma navzoč, namreč moja “mala” Anita. Še vedno je stanovala pri Culierovih in so bili veliki prijatelji. Posebno rad jo je pa imel Bernard, ki mi je večkrat dejal:

“Ta deklica je pravi angel, Lojze, to ti povem. Kar srce se mi para, ko jo gledam tako pohabljeno. In jaz ne morem za las pomagati. Zdravniška vednost, kaj je to? Kaj za hudnika se ponašamo doktorji s svojo učenostjo, ko vsi skupaj ne moremo pomagati takemu nesrečnemu bitju kot je Anita.”

Pozabil sem povedati, da je imel Bernard dva ljubka otroka, dečka in deklico. Fantku je dal ime Henrik, da bi ga spominjal starega prijatelja Henrika, deklici je bilo ime Cecilija. Vsakdo lahko takoj ugane, da je bilo to na čast Aniti, ki se je kot igralka v gledališču tako imenovala. Oba otroka sta imela rada Anito in mala Cilka se je celo zaljubila v njene bergle. Nekoč je dejala materi:

“O, mama, ali bi ne kupila še meni tako fletne berglje kot jih ima Anita?”

“Kaj ti vendar ne pride na misel, Cilka! Saj ne potrebuješ bergelj, ko lahko letaš in skačeš okoli, koliko se ti ljubi.”

Tedaj je Anita posegla vmes:

“Draga Cilka, morebiti bo tudi tebi kdaj Bog poslal tak droben križ, kot ga je meni. Takrat bo treba, da boš prosila za berglje.”

Malonova gospa se je kar zgrozila ob tej misli.

“Bog ne daj, Anita, da bi mojega otroka kaj takega doletelo. Toda če bi tak križ naredil iz moje hčerke angela, kot ga je naredil iz tebe, bi mi ne bilo prav nič hudo.”

Anita je skoraj pokarala ženo, ki jo je tako pohvalila. Ni rada čula svoje pohvale. Obrnila se je k meni in dejala:

“Gospod Alojzij, veste, kaj mi večkrat pride na misel? Rada bi, da bi mogla obiskovati bolnike in jim prigovarjati, naj prenašajo svoje križe in težave iz ljubezni do Jezusa. Toda vidim, da to ni božja volja. Zato sem kar zadovoljna s tem, da skušam svoj lastni križ z mirnim srcem nositi. Vendar se mi včasih zazdi, da je ta moj križ že pretežak, in si želim, da bi ga bilo konec. Kaj mislite, ali je taka želja pregrešna?”

“Nič ni napačnega v taki želji, samo da zraven vedno tudi iz srca rečeš: Ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi.”

Tako in podobno sva se še dalje pogovarjala. Ubogo Anito je najbolj tolažila misel, da se je bila zavezala, svoj križ darovati Bogu za Henrika.

Globoko zamišljen sem se vrnil domov in se spraševal, če ni morda Bog odločil tega “angela” za kako posebno nalogo v svojem kraljestvu.

Nekaj dni po tistem sva z Malonom sedela ob topli peči in se o marsičem pogovarjala. Beseda je obstala pri Aniti. Malon je dejal:

“Ali se ti ne zdi, Lojze, da sva ti in jaz par najbolj zatracanih slepcev, kar je bilo kdaj rojenih? Zamižala sva takrat, ko bi bilo treba ta kaj videti tisto veliko reč.”

“Prav nič se mi ne sanja, kaj imaš v mislih, Bernard.”

“Vidiš, ti bi moral prej misliti na to ko jaz. Ali si kdaj slišal o nekem kraju, ki se mu pravi Lurd?”

“Imaš prav, Bernard. Zdaj te razumem. Res, to je treba napraviti. Pa mi ni nikoli prišlo na misel.”

“Pa si res junak, Lojze! Zdaj si ves vnet za stvar. Sploh opažam, da imaš velikanske zmožnosti. Ni je učenosti v vseh bukvah sveta, da bi je ti ne imel v glavi, če ti jo kdo drug poprej pove.”

Pa mi ni bilo do tega, da bi se smejal Malo-

novemu nagajanju. Misel na Lurd me je vsega prevzela.

“Pa se mi res kar čudno zdi, da nisem nikoli pomislil na to, da bi utegnila uboga Anita prav v Lurdu ozdraveti.”

“Vidiš, to sem jaz ponavljal sam pri sebi in sedaj sem zinil pred seboj. Praviš, da bi utegnila v Lurdu ozdraveti? Tak tako praviš. Jaz pa rečem, da bo prav gotovo ozdravela. Kar naprodaj postavimo njene fletne berglje, to ti povem. In boš videl, da bodo vrgle čeden denar, stavim glavo, da bodo.”

Povedali smo Aniti, da jo bomo vzeli v Lurd za Veliki šmaren ali praznik Marijinega Vnebovzetja. Nič se ni razburila, s popolnim dušnim mirom je sprejela novico in vdano molila: Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih od mene. Vendar ne moja, tvoja volja naj se zgodi. Tako je molila dan za dnem, nešteto krat ponavljajoč iste besede.

Od prvega do osmega avgusta je bila vsa zamaknjena v molitev. Vsako jutro sem jo obhajal. Tisti dan smo pa odpotovali.

Bernard Malon je plačal vse potne stroške. Seveda je šel tudi sam z nami in še njegova žena, ki je na potovanju po materinsko skrbela za Anito. Ustanovili smo se v hotelu blizu votline in bili vsak dan pri procesiji z Najsvetejšim, kjer smo poslušali one znane pretresljive klice bolnikov:

“Jezus, sin Davidov, usmili se me!”

Anita je spet in spet ponavljala svojo znano: Oče, ako je mogoče . . .

Vse dni do Marijinega praznika smo ponavljali eno in isto, pa je vse ostalo pri starem. Za Anitino vero, upanje in vdanost v voljo božjo se pa nismo nič bali.

Končno je napočil god Marijinega Vnebovzetja. Zopet smo bili priče slovesne procesije, ki je bila danes videti še stokrat slovesnejša. Zopet je Anita šepetala: Oče, ako je mogoče . . .

Ko ji je zadnja beseda zdrknila z ustnic, je kriknila v neznanem veselju in planila na noge. Berglje je spustila na tla, pokleknila in vzklikala:

“Ozdravljena sem, ozdravljena sem!”

Množice so osuple in en sam glas je šel od ust do ust:

“čudež, čudež!”

Ne da se popisati, kako nam je bilo pri srcu, ko smo opravljali v cerkvi molitve zahvale. Po-

tem smo odšli v hotel. Anita je pritiskala berglje k prsim in jih poljubljala vsa iz sebe. Spomnili smo jo, da jih naj bi pustila v votlini. Pa se ni dala pregovoriti. Hotela jih je imeti s seboj, da se bo toliko bolj živo spominjala božjih dobrot.

“O, gospod Alojzij, utegnila bi kdaj pozabiti, da sem bila pohabljenka, ako bi bergelj ne imela pri sebi. Potem bi morda tudi na hvaležnost do Boga pozabila!”

Kakor bi hotel potipati na eno najobčutljivejših strun njenega srca, sem dejal:

“Vidiš, Anita, zdaj boš pa vendar spet lahko postala plesačica.”

Skoraj prestrašen je bil njen pogled, ki se je vame uprl:

“Ne, ne, gospod Alojzij, plesala pa več ne bom. Tudi lepih oblek in takih reči ne maram več. Želim postati nuna, sestra Dobrega Pastirja. Potem bom pomagala ljudem nositi križe po poti za Jezusom.”

Plemenita duša! Kakor prijatelj Henrik! Nobenega polovičarstva ne poznata. Ko je prišlo spoznanje, da Bog kliče, se je treba odzvati vabečemu glasu do kraja. Kako je že vzklikal sveti Frančišek?

“Moj Bog in vse moje!”

Vrnili smo se v Pariz. Anita je takoj začela oddajati vse, kar je svojega imela. Vse lepe drobnarije je dala Adeli, le berglje je pridržala zase. Dan za dnem me je spraševala, kako naj začne, da bo kar mogoče veliko storila za Boga in bližnjega.

“Kako naj pa začnem, da bom pomagala ljudem nositi križe za Jezusom?”

Vse mi je prišlo na misel, kar sem vedel o njenem življenju, vse do onega dne, ko sem jo rešil iz krempljev gostilničarke pri črnem mačku. Posebno sem si jo predstavljal tisti dan v Parizu, ko je postopala po ulicah in iskala hiše, kjer so stanovala lepa dekleta in plesala in si nadevala krasne obleke. Kako drugačna je sedaj moja mala Anita! Koliko pameti jo je srečalo od takrat do danes!

Za odgovor sem bil precej v zadregi. Kako naj gre v samostan? Ali sploh more povedati, kje in kako je prišla na svet? Trdno sem verjel, da je nesrečni lord Venton njen oče, saj od svojega srečanja ž njim v hotelu Bristol nisem mogel več dvomiti. Toda kdo naj mi pove, če je bila Anita mati Ventonova žena ali ne? Za-

stonj sem brskal po vseh pariških cerkvenih maticah, nikjer ni bilo sledu o kakih zapiskih.

Kljub takim in podobnim težavam smo dosegli, da je mogla Anita v samostan in nastopiti leto poskušnje. Težko smo se ločili od nje, zakaj privadili smo se bili njene navzočnosti in bila nam je kakor sončni žarek v medle dni. Njenih besed ob slovesu ne morem pozabiti.

“Gospod Alojzij, morebiti me bodo poslali nazaj v Pariz, kadar bom naredila redovne obljube. Ako se to zgodi, se bomo spet videli. Nikoli ne bom pozabila vaših dobrot in vsak dan bom prosila Boga, naj meni vse vaše križe naloži.”

Tudi prijatelj Malon je bil ves iz sebe od žalosti, ko jo je spremil na vlak. Vendar je znal vse kakor vedno na šalo obrniti.

“Anita, kadar boš želela kake pilule ali kapljice ali obliže in take reči, le kar name se obrni. Vsega boš dosti dobila. Samo dobro vselej poglej, kakšno stekleničico vzameš v roko, da ne boš svojih križenoscev prehitro pošiljala na drugi svet.”

Smejali smo se in Anita se je Malonu prav lepo zahvalila. Še enkrat je vsakemu posebej segla v roko in vlak je potegnil . . .

Leto dni je minilo in prišlo je pismo od Anite. Sedaj ji je bilo ime Sestra Veronika. Poročala mi je, da je naredila obljube in že ima službo med Kristusovimi trpini. Kakor je delala njena patrona, tako bo tudi ona sedaj brisala solze iz oči bolnikov in siromakov na njihovem križevem potu. Toda naj navedem nekaj vrstic iz njenega pisma:

“Zdaj, gospod Alojzij, sem podobna sveti Veroniki, ki je podala brisačo trpečemu Jezusu in mu obrisala krvaveči obraz. Saj je sam dejal nekoč: Bil sem lačen in dali ste mi jesti. Bil sem žejen in dali ste mi piti. Bil sem tujec in ste me vzeli pod streho. Bil sem gol in ste me oblekli. Bil sem bolan in ste me obiskali. Resnično vam povem, kar ste storili enemu mojih najmanjših bratov, ste meni storili. — O, gospod Alojzij, ali ni krasna naloga, streči Jezusu v njegovih bolnikih in siromakih? O, kako bi rada bila v Parizu in hodila od bolnišnice do bolnišnice, od sirotišnice do sirotišnice! Rada bi stala pod križem z Marijo, Magdaleno in Janezom. Molite, da bi mogla kmalu priti tja in začeti veliko delo.”

Kako čudovita so dela božja! Toda nikoli

in nikjer niso lepša ko v preobrazbi človeških src. Pomisli, človek, na to nekdanjo posvetno Anito, ki je bila malik pariškega gledališkega sveta, kako je iz nje zrasla sestra Veronika! Kako si želi spet priti v Pariz, ne plesat in se dati občudovati, temveč da bi dajala jesti lačnim in piti žejnim, da bi lajšala trpljenja tistim, ki jih tlači pretežek križ . . . Čudovit je Bog v svojih svetnikih . . .

(Dalje.)

NA POČITNICAH

Matevž Leskovec, Cleveland.

KO dobi človek po težkem delu nekaj dni oddiha ali počitnic, je tako vesel, da sam ne ve, kaj bi storil. Tako se je meni letos zgodilo. Pa sva sklenila z ženo, da jo mahneva nekoliko po svetu. Odločila sva se za obisk Pennsylvanije. Najela sva si avtomobil in hajdi v mesto Austin, kjer živi brat moje žene. Čas je že, da ga obiščeva, saj se nismo videli že celih pet let.

Avtomobil je dirjal po trdih cestah proti Pennsylvaniji. Čudil sem se nehote, kako so vsa ta pota lepo speljana. Nad tristo milj nepretrgano betonirane poti čez hribe in doline, čez ravno polje in skozi vijugaste soteske. Kdaj se je moglo vse to narediti? In kako lepa je ta dežela! Prekrasen razgled po tem bujnem polju in krasnih gozdovih. Človek kar nekam otročji postane, ko vidi vso to krasoto božjega stvarjenja. Lepa je naša stara domovina s svojimi gozdovi in obdelanimi polji, pa tudi Amerika ne zaostaja za njo. Samo pogledati je treba. Seveda, kdor je zmerom na enem in istem kraju, ne more veliko povedati o lepoti ameriške zemlje. Če pa le nekoliko potujemo, se nam precej vsakovrsten svet odpre.

Še druge primere sem delal v mislih sam pri sebi. Prišlo mi je na um, da prav za prav jesen po svoji lepoti nič ne zaostaja za pomladjo. Naj le pogleda človek, kako se te čudovite barve na drevju prelivajo druga v drugo. Ko se sonce upre preko hriba, bi mislil, da je vse z zlatom posuto. Človek bi kar obstal in se zagledal v to krasoto.

Ko sem zavzet strmел v to lepoto, mi je nehote prišla na misel tista pravljica o deklici, ki je bila ugrabljena komaj dva meseca stara. Odnegli so jo v neko jamo, da ni videla sonca celih dvanajst let. Šele potem se ji je posrečilo, da je prišla na dan in zagledala sonce. Močno se je začudila, kdo je prižgal to luč tako visoko gor. Ko je pogledala po polju in videla vsakovrstne cvetlice, se je spet začudila, kdo je imel tako majhne škarje in koliko časa je bilo treba, da je vse tako natančno izrezal.

Med takimi in podobnimi mislimi smo drveli naprej. Blizu mesta Austin smo zagledali veliko cementno razvalino. To je bil nekdanj jez od enega hriba do drugega. Pridrževal je vodo, da so je imeli v slučaju velike suše vedno dovolj za tovarno, ki tam obratuje. Papirnica je. Leta 1914 je pa velika povodenj pridrla in raztrgala jez, kakor da bi bil narejen iz slame. Voda je udrila v mesto in odnašala hiše z vso opravo vred. Še danes pogrešajo veliko ljudi, tako so nam pravili tisti, ki so sami doživeli ogromno povodenj.

Človek bi skoraj lastnim očem ne verjel, da ima narava sila tako strašno moč. Tak debel zid iz cementa, pa ga je raztrgala voda kakor kos kruha v roki. Vzeli smo tudi slike in bi jih rad pokazal vsakemu, ki se zanima za to reč.

V mestu Austin smo bili tri dni, tudi čez nedeljo. Šli smo k deseti sveti maši in moram reči, da se mi je v cerkvi vse prav dopadlo. Službo božjo je opravil neki nemški duhovnik. Bilo mi je kakor v starem kraju, ko sem še kot šolar hodil v cerkev. Všeč mi je bilo to, da se je vršilo vse lepo počasi in nobenemu se ni preveč mudilo. Ni bilo tako kakor po velikih mestih, ko vsi tako drvimo in hitimo, pa naj bo doma ali v tovarni ali na potu v cerkev. Če stopiš na cesto in ne boš hitro hodil, te bodo drugi naprej porivali. Večkrat sem že mislil, kam se ljudem po velikih mestih tako strašno mudi.

Tam je pa bilo vse drugače. Ljudje se imajo na ulicah celo čas ustaviti in se kaj pogovoriti. Drug drugemu potožijo svoje križe in težave, kakor je bilo tudi v starem kraju. To je vse bolj po domače in človek se čuti človeka med ljudmi, ne pa samo en zob v velikem kolesu velikomestnega življenja.

V ponedeljek potem smo pa zopet oddrveli nazaj proti Clevelandu. Čas mojih počitnic je bil pri koncu, naj pa bo konec tudi tega mojega pisanja.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DOPISI IZ KANADE

Kirkland Lake, Ont.

JAKO slabo se bo naš list Ave Maria postavil s svojimi dopisniki iz Kanade, če ne bo boljših kot sem jaz. Pa upam, da ne bo prevelike zamere za mojo nemarnost in da dobim odpuščanje. Saj nas Bog uči s svojim očetovskim zgledom, da je treba še vse večjim grešnikom odpustiti . . .

Zdaj naj pa vendar kaj povem, kako se imamo tu gori v tej oddaljeni deželi. Kaj bi tožil in jamral, kar naravnost bom povedal, da se nam nič slabo ne godi. Zabavamo se večkrat po svoje, s pikniki in drugače. Glavno je pa to, da smo vedno dobre volje. Kjer je to, potem že lahko veste, da nič slabega ne more med take ljudi.

Že večkrat smo obljubili uredništvu tega lista, da se bomo tu pa tam kaj oglasili v listu. Ko smo take obljube delali, smo mislili zares. Ni bila beseda vržena kar tjavendan. Kadar se je pa treba spraviti k pisanju, nam pa drugačna prede. Takrat se zavemo, da se članki kar nočejo vsipati izpod rudarjevega peresa. Vse boljše nam gre, kadar imamo kladivo v rokah namesto peresa. Ako bi iz naše rude hoteli nastati članki za list, o, potem bi bilo kaj hitro premalo prostora v našem listu.

Pa še neka druga reč nam daje precej posla. Dobili smo namreč lepo knjižnico v našo naselbino, ki imamo ž njo dosti veselja. Prvo pobudo in prve knjige, kakor že znano, nam je dal naš urednik in misijonar P. Bernard. Zdaj smo pa prejeli od Rafaelove družbe v Ljubljani novo in kar bogato pošiljatev knjig. Prav iz srca se zahvaljujemo Rafaelovi in tistim ljubljanskim dobrotnicam, ki so bile že omenjene v tem listu. Gotovo jih je stalo precej truda, da smo bili mi tako lepo — obdarovani.

Tako vidite, da smo iz dveh virov dobili knjižnico. En vir smo si pa sami poiskali. Morebiti se bo zdel precej nenavaden. Dva rojaka sta šla po naselbini od hiše do hiše in zbirala

knjige, ki jih je bilo precej raztresenih po domovih rojakov. Vse te smo tudi uvrstili v našo knjižnico, ki sedaj že šteje nad dvesto knjig. Mislim, da je to že precejšnje število za take začetnike kot smo mi. Upam, da ne bo ostalo pri tem začetku, samo Bog naj ostane z nami in sreča junaška.

Kar se pa tiče cerkvenega petja, je zadnje čase kar nekam potihnilo. Menda poletni meseci niso pripravi za to. Mislim, da bo spet oživelo, ko bo pritisnila zima. Pognala bo naše pevce v toplo zakurjeno sobo in jim zbudila novega veselja do pevskih vaj. To pa našim pevcem ni treba šele zagotavljati, da bodo našli dosti hvaležnih poslušalcev, kakor hitro se bodo zopet oglasili v cerkvi med službo božjo.

Naj zadostuje za zdaj. Se bomo že spet kaj oglasili. Pozdrav vsem rojakom širom Kanade in Amerike.

Jože Piškur.

— — —
Hamilton, Ont.

Sama ne vem, kaj me zadržuje, da tako odlašam s svojim dopisom. Že večkrat sem se namenila, da se zopet kaj oglasim v ta ljubljani list Ave Maria. Zdaj je pa res treba, da izpolnim svoj namen in povem javnosti, da sem še pri življenju.

Ni še prav dolgo tega, ko me je sosestra Rozina Forjan javno v listu pohvalila, da sem jo prehitela s svojim dopisom. Zdaj bi pa jaz rada vprašala, kaj je ž njo, da se nič več ne oglašam. Morda je postala tako zaspana, ali pa preveč žaluje za svojo sestro Emico, ki ji je pobegnila tja v Chicago. Saj Emico tudi mi tu v Hamiltonu pogrešamo. Pa še z Bogom mi ni rekla, tako hitro je odšla. Doma jo pa seveda še vse bolj pogrešajo, saj mi je njena mama rekla, da Rozina nič več ne popeva od tistega časa, odkar Emice ni doma. Upam pa, da se bodo kmalu potolažili in se bo Rozina tudi spet oglasila v Ave Mariji. Saj Emica ne bo vedno tam v Chicagi. Ta misel bi morala zadostovati, da se vsi potolažimo.

Zdaj se pa moram zahvaliti uredniku tega lista, da tako očetovsko skrbijo za našo mlado Slovenijo v Kanadi. Na njihovo pobudo imamo tudi pri nas svojo knjižnico in veliko lepega branja. Človek ne more najti primernih besed, da bi se dosti lepo zahvalil dobrotnikom, ki so nam vse to oskrbeli. Moliti moramo zanje in jih prositi, da bi nam ostali še nadalje naklonjeni. Posebej gre velika zahvala tistima ljubljanskima gospodičnima, Mesarjevi in Šusteršičevi, ki sta nabirali knjige. Enako onim dečkom, ki so knjige tako lepo zvezali, preden so odšle čez morje. Bog obilno povrni.

Težko je z besedo povedati, kako velikega pomena je za nas dobra knjižnica. To velja za nas odrasle, ki z branjem ostajamo v tesni zvezi z duhom domovine, prav posebej pa še za našo mladino, ki ji bo knjižnica pomagala, da ne bo nikoli odtujena domačemu jeziku in lepoti slovenskega slovstva. Mi odrasli smo temelj, na katerem raste bodočnost naših otrok. Ako se ta temelj podere, česa imamo pričakovati? Žalostno bi bilo za starše, če bi naši mladi bolj spoštovali tujino nego lastno domovino. Naša knjižnica je zelo uspešno sredstvo, da bomo vsi skupaj ostali zavedni Slovenci in da se ne bo pretrgala v nas nit ljubezni, ki nas druži z našo rodno grudo. Ostanimo torej dobri Slovenci in vcepljajmo ljubezen do svojega naroda tudi v srca naše mladine!

Mrs. S. Vinčec.

— — —
Kirkland Lake, Ont.

Cenjeni g. urednik! Tukaj Vam pošiljam list, poslan iz stare domovine, in sicer iz Doberniča na Dolenjskem, ki je rojstni kraj škofa Barage. Ondotni župnik nam je poslal pred par meseci nabiralno polo v svrhu nabiranja prispevkov za Baragov Prosvetni Dom. Takrat sem zbral majhno svoto in poslal. Za tisto se to pismo zahvaljuje. Ker pa vidim iz tega pisma, da še nadalje prosijo milodarov, in ker mnogo čitam v listu Ave Maria, da Slovenci širom Amerike zelo častijo škofa Baraga, želim to priobčiti v tem listu. Mogoče bi se tudi tam v Ameriki kdo spomnil, da bi kaj poslal v ta namen. Misel je dobra in vsega priporočila vredna. Spodaj podano župnikovo pismo naj velja v zahvalo vsem dosedanjim darovalcem, zraven pa kot prošnja še za naprej. Takole se glasi:

Podpisani prosim, da v Vašem listu priobčite: V Doberniču na Dolenjskem gradimo verski in svetni izobrazbi naroda posvečen farni dom, ki se bo imenoval Baragov Dom. Stroški so veliki in fara ni bogata, zato smo se obrnili tudi na rojake farane v Ameriki, da bi nam priskočili na pomoč, ako mogoče. Skupni stroški bodo znašali okoli 170 tisoč dinarjev. Kdor bo dal 1000 dinarjev ali \$25, bo njegovo ime vklesano v marmorno ploščo v dvorani v trajen spomin. Doslej nam je poslal 1.300 dinarjev Janez Kužnik, 83 Taylor Ave., Kirkland Lake, Ont., ki jih je nabral med dobrimi rojaki. Prav prisrčna zahvala! Da bi se našli še mnogi taki! — Ignac Omahen, župnik.

John Kužnik.

POBELJEN GROB

Joe Starešinič, Bartonville, Ont.

PRAVI pobeljen grob je neki komunistični list, ki sliši na ime "Naprej". Zelo pridno ga priporočajo neki komunisti in agitirajo zanj, da je kaj. Pravijo, da se list bori za delavsko stvar in trdijo, da bi moral vsak delavec biti naročen nanj. Baje je to edini list, ki pove, kaj je treba ukreniti, da bo delavec že enkrat prišel do svojih davno zasluženih pravic, pa obenem tudi do boljših časov.

Po tako toplih besedah se res marsikdo vjame in si list naroči. Ko pa list začne prihajati, ni treba veliko premišljevat, da takoj vidiš, kaj je s tem listom. Če imaš le še nekoliko vere, boš hitro uvidel, da je en nov pobeljen grob. Nekaj lepih in mikavnih besed od kraja, ko pa bolj noter pogledaš, boš videl polno gnusobe in smradu, da ti kar sapa zastane. Spoznaš, da je ta po imenu delavski list v resnici list za širjenje brezboštva.

Ali je res nam delavcem treba najprej vero vzeti, če hočemo kaj doseči? Ali nas je res treba časno in večno nesrečne narediti, od Boga odtrgati? Kdo more verjeti, da bi nam potem boljši časi kar sami od sebe padli v naročje? To naj verjame tisti, ki še ni prav nič skusil na svetu. Kdor je pa že dosti videl in na lastne oči spoznal, kam vodi brezverstvo in odpad od Boga, si ne bo naročal takega lista. Čeprav nam skušajo dopovedati, da je to, kar ta list zastopa,

nekaj novega in upapolnega, mi sami lahko spoznamo, da je vse v njem prav stara šara, ki je bila že stokrat obrabljena in se nam sedaj ponuja pod novim imenom in novo obliko.

Moj svet je ta. Kdor se je vjel na limanice naših komunistov, naj takoj pretrga vse zveze z njimi, list pa vrne, čeprav je kaj plačal zanj. Kdor se bo oklepал takega branja, bo sam postal kaj kmalu — pobeljen grob.

Ne morem si kaj, da ne bi omenil, kako v prej imenovanem listu neki rojak iz Timminsa pretaka krokodilove solze zavoljo našega društva v Hamiltonu, ki se imenuje "Slov. katoliška Družina". Njegove krokodilske solze so namenjene v prvi vrsti denarju, ki ga društvo naredi na zabavah in piknikih, pa ubogi mož ne ve, kam je namenjen. Zakaj ga to toliko skrbi, si jaz ne morem misliti, saj mi je vendar znano, da ta mož ni nikoli bil član našega društva in ni še nobenega centa doprinesel za našo društveno blagajno. Pa to bi še ne bilo tako hudo in bi se jaz ne zmenil več za to reč, saj sem mu enkrat že odgovoril.

Zdaj pa piše ta rojak, da si jaz kot predsednik nisem upal na društveni seji prebrati njegovega tozadavnega dopisa. Tu pa rečem, rojak Hudoklin, ali si res tako slabo informiran, ali si se spet debelo zlagal? Resnica je, da so tisti tvoj dopis vsi člani slišali in mnogi so ga celo na dom vzeli, da so imeli priliko bolj natanko pretuhtati tvoje čenče, bolje rečeno, tvoje laži.

V poznejšem dopisu tudi svariš hamiltonske Slovence, naj se varujejo zavajalcev in izkoriščevalcev. To je jako lepo, da skuša človek vsakega rojaka poučiti in posvariti. Ampak iz tvojega dopisa, prijatelj, mi diši, da hočeš name cikati kot zavajalca in izkoriščevalca. Toda to ti povem, da si ti še v starem kraju platno prodajal, ko sem jaz že v Ameriki deloval pri raznih društvih. In povem ti, moja preteklost je čista in bo prav tako čista tudi pri sedanjem društvu v Hamiltonu. Ti se pa lahko še naprej praskaš, kjer te nič ne srbi, to pa vedi, da pri našem društvu ti ne bo uspelo, vsaj tako dolgo ne, dokler sem jaz član.

Dalje pišeš, da bi se vsi delavci morali držati delavske ideologije in naročati delavske liste. Nisi pa imenoval listov, kateri so delavski. He, he, prijatelj, saj se poznamo in vemo, kam pes taco moli. Toda pri našem društvu ne boš nič opravil s tistimi listi, o katerih ti misliš, da so

delavski. In noben društveni član ti ni dolžan dati računa glede delovanja našega društva.

Po ovinkih sem slišal, da si obiskal koncem meseca avgusta naše rojake v St. George in si jih svaril zoper naše društvo in mene kot predsednika. Žal mi je, da se nisi tudi pri meni oglasil in mi v obraz povedal, kaj misliš o meni. Zahrbtno govoričiti okoli, to ni težko, je pa zato bolj sramotno. Naj ti bo to dovolj za enkrat.

"ZLATO TELE KAPITALIZMA" — KJE JE?

P. Bernard.

AMERIŠKI duhovnik, Rev. Charles O. Rice, je imel nekje v newyorški državi govor na radio, ki ga tu priobčujemo. Naslov govora je bil: Duhovnik in delavci.

Takole je govoril Rev. Rice:

Katoliški duhovnik sem. Pripadam cerkvi, ki ima natančno zamišljen načrt, kako je treba urediti socialne in gospodarske stvari. Ta načrt je podan v treh velikih enciklikah papežev. Enciklika je javno odprto pismo od papeža, poslano celemu svetu. V njem se razpravljajo javna vprašanja in podajajo javni nauki. Prvo tako pismo o socialnih vprašanjih je poslal v svet papež Leon XIII. pred več ko 40 leti. V tistem pismu so bile reči, ki še danes niso nič zgubile na svoji veljavi. Dvoje drugih takih pisem je izdal sedanji papež Pij XI. v zadnjih sedmih letih. V njih se ponavljajo in še bolj poudarjajo besede Leona XIII.

PAPEŽI SO RADIKALNI.

Kar pišeta oba imenovana papeža o reševanju socialnega vprašanja, se po pravici sme imenovati — radikalno. To pomeni, da sta papeža temeljita, da gresta stvari do dna, do korenine. Pisma posegajo do korenine današnjega gospodarskega sistema, odkrivajo in obsojajo zlorabo današnjega sistema. Ob sklepu predlagajo temeljito, če hočete: radikalno spremembo.

JOHN LEWIS JE JAGENJČEK.

Zabavno je slišati, kako se je izrazil voditelj CIO, John Lewis. Katoliški škof Most Rev.

Robert E. Lucey iz Texasa ga je obiskal in mu stavil razna vprašanja. Lewis je dejal, da si nikakor še ne upa postaviti na svoj program predlogov svetega očeta papeža. Dodal je: **ČE BI SE JAZ DRZNIL ITI TAKO DALEČ KOT PAPEŽ V SVOJI ENCIKLIKI, BI ME POGNALI IZ AMERIKE KOT KOMUNISTA IN STRAŠNEGA RADIKALCA.**

Ko papež pregleduje sedanjí socialni in gospodarski red, prihaja do istega zaključka kot vsak drug misleč človek. Ves sistem je postavljen na glavo. Prava umazana godlja. Veliko uboštvo sredi obilnosti, ogromno bogastvo v rokah maloštevilnih milijonarjev, množica ljudi pa nima nič, duhovne dobrine so ob veljavo, in tako dalje.

KLIC PO REFORMI.

Toda sveti oče ni zadovoljen s tem, da spozna in pove, kaj ni prav. On tudi naroča, da se morajo stvari spremeniti. In tudi pove, kako je treba narediti spremembo. Naj na kratko povemo, kaj predlaga. Bogastvo je treba med ljudi bolj pravično razdeliti. V industriji naj bodo delavci udeleženi pri lastništvu, vodstvu in dobičku obratov. Pri takem sistemu se ne bi današnja civilizacije samo ozdravila, ampak bi tudi zdrava ostala. Popoln bi seveda tudi tak sistem ne bil. Noben sistem ni in ne more biti popoln. Toda tak sistem bi bil najboljši v danih razmerah, zakaj ljudje bomo vedno ostali nepopolni in grešni, svet bo vedno obstajal iz takih ljudi.

Sveti oče seveda tudi to poudarja, da se mora vsak človek najprej sam reformirati. Duhovno se mora človek spremeniti, preden je mogoče misliti na materialno izboljšanje med ljudmi. Samo reformiranje sistema ni zanič. Reforme potrebuje sistem, pa tudi ljudje, ki sistem sestavljajo. Toda ne smemo napačno razumeti papeža. Ne mislimo, da samo kriči v svet: Otroci, pridni bodite in vse bo dobro. Ne tako. Papež zahteva spremembo sistema, obenem pa spremembo človeških src.

Je nekaj besed v encikliki, ki jih posebej lahko obračam nase in na tekstilno delavstvo, ki ga zastopam. Meni kot duhovniku posebno veljajo besede sv. očeta v najnovejši encikliki, kjer naroča svojim duhovnikom, naj gredo med delavce in siromake. Ne pozivlje nas, da stojmo ob strani in kažimo gosposko nepristranost,

kadar delavec trpi. Ne, ukazuje nam, naj gremo med delavce in siromake.

UNIJE.

Vredno je vedeti, kaj uči papež o delavskih unijah. V prvi vrsti svari delavce, naj se varujejo razrednega sovraštva in naj ne pobijajo hudega s hudim. Obsoja razredni boj. Vsi smo bratje: siromaki, delavci, bogatini in kapitalisti. Ne smemo drug drugega sovražiti, ne kot posamezniki in ne kot predstavniki razredov, pa naj bomo še tako izzivani.

To pa ne pomeni, da morajo delavci in njihovi prijatelji sedeti s prekrizanimi rokami, ko jim visoka gospoda krade pravice in imetje. Ni s tem rečeno, da bi se ne smeli delavci možato boriti za svoje pravice. Pomeni pa, da naj rabiyo v svojem pravičnem boju orožje, ki ni nasilno. Pomeni, naj delavci nimajo nič skupnega s takimi gibanji, kot je komunizem, ki zagovarja nasilje in načeloma goji razredno sovraštvo.

NASILJE.

Moram se nekoliko oddaljiti od teka svojih misli in poudariti, da po moji dosedanji skušnji nasilje prihaja največkrat od delavskih izkoriščevalcev, ne pa od delavcev. Kadar delavci postanejo nasilni, je navadno le kot odgovor na nasilje, ki od drugod pade nanje. Dostikrat javnost stvar tako prikroji, da je podoba, da so delavci začeli z nasiljem. Toda kdor je imel kaj opraviti z delavskimi vprašanji, dobro ve, kako lahko se vsaka nerodnost naprti delavstvu.

ZDRUŽEVANJE V UNIJAH.

Med najbolj učinkovito orožje, ki naj bi se ga delavec posluževal pri obrambi svojih pravic, je združevanje v delavskih unijah. Enciklike učijo nas katoličane in iz študija bogoslovnih predmetov vemo, da ima delavec pravico, ustanavljati svoja udruženja po svoji volji. Ne samo, da ima pravico. Naravnost svetuje se mu, da to stori, ker je potrebno za občni blagor.

Ustanavljanje delavskih unij je popolnoma pravilna in krščanska stvar. Če so kdaj ljudje mislili o tem drugače, je s tem samo podan dokaz, kako zmešani pojmi prevladujejo v moderni civilizaciji. Zakaj naj bi bil delavec prisiljen, da gre skozi svoje delavsko življenje kot peščeno zrno, ne pa kot socialni organizem? Če-

(Konec na str. 24.)

JUNIORS' CORNER

MAIL BAG

Dear Junior Friend,

I would like to tell you about Minnesota and the iron ore mines which it is so famous for.

Most of the mines are of the open pit type, that is, the ore is taken right from the surface. Seventy per cent of some of the rich Minnesota ore is pure iron. Nearly all the ore is shipped just as it is taken from the mine, although some of it is crushed. The ore is sent to Duluth and shipped from there to places on the Great Lakes: Cleveland, Ohio and Gary, where it is made into steel. Much of it also goes to Pittsburgh. With the help of chemists ore can be furnished which fills the requirements exactly. The black ore is said to be the best because it contains the most iron. Virginia is one of the greatest mining centers in the world. Within eighteen miles of the city there are over fifty iron mines. The people of Virginia are very proud of the title our city holds: "Queen City of the Iron Range."

Sincerely yours,

Katherine Novak (Virginia, Minn.)

Dear Junior Friend,

I thank you very heartily for the beautiful gift you have sent me. I was very surprised to see my letter on the contest page as a winner. Again and again I thank you. This month I was visiting in Carey, Ohio. It is very beautiful there. I hope that some day I may have the opportunity of visiting the American Brezje in Lomont. Thank you again and best wishes from

Your Junior friend,

Vicky Hocevar, (Cleveland, Ohio)

Dear Father,

Enclosed you will find my entry for your contest. But first I will write a few facts about myself.

I am fourteen years of age and graduated from St. Joseph's School on the twelfth of June of this year. I was also awarded a one-year scholarship to St. Francis' Academy here in Joliet.

Louise Vidwar (Joliet, Ill.)

(Josephine's story will be printed in the Koledar. J. F.)

Dear Junior Friend,

This is my first letter to the Ave Maria. I enjoy reading the letter and the stories in the Juniors' Corner. I am twelve years old and will be in the seventh grade next fall. School is out and I am so glad it is over. (By the time you read this letter, school will again be "in".) I love to play ball. I go to a Catholic School: Mother of God school. Our Pastor's name is Father Hiti. My teacher's name is Sister Caroline. I love to go to Church on Sunday because I can see our Sister then. I liked her very much. She was very nice to us all the time.

I must now close but not forever. With best regards from all and may God bless you.

Your new friend,

Margaret Leben (No. Chicago)

Dear Father,

This is my first letter to the Junior's Corner. I'd like to see my letter in print and also, I'd like to have some pen pals. I live way up by the ore belts and could write some interesting letters.

I attend the Holy Family Church with Father Pirnat as our Pastor.

Your friend,

Josephine Chos (Eveleth, Minn.)

(J. F. If anyone wishes to write to Josephine—be a "Pen Pal," please write to Junior Friend.)

Dear Rev. Father:

This is my third letter to the Ave Maria. I want to thank you for the beautiful prayer book that you have sent me as winner in the Contest Page. May God bless you and your work.

Now, I have passed to the 4th grade. Soon vacation will be over and school will start again. Well, that will be all for this time. I will write more next time. Thank you once again Father for your gift. Say a little prayer for me. I remain your little friend from Chesterton, Ind.

Mary Ray.

Dear Rev. Father;

This is my first letter to the Ave Maria. I have passed to the 3rd grade. I am eight years old. My teacher's name is Sister Mary Mercedes. I like to go to school, although I have one mile to go. I guess that is all I will write until next time.

Your little pal,

Frank Ray, (Chesterton, Ind.)

Dear Junior Friend,

Since I like stories myself, I will write one. The name of my story is "Indians."

(J. F. The story will be printed in the Almanac.)

And here is another story about a boy and a rabbit.

"Giddap"

Once there was a boy who saw a rabbit. He said: "If I could catch this rabbit I will raise rabbits and buy a chicken. I will raise chickens and buy a goat. I will raise goats and buy a horse. I will get on my horse and say: "Giddap" and then the rabbit ran away.

Josephine Ancel, (Panama, Ill.)

Dear Father,

This is my first letter to the Ave Maria. The whole family enjoys reading the Ave Maria, but I especially enjoy the Juniors' Corner.

I am fourteen years of age and have graduated from St. Christine's School in the early part of June. Sister Mary Margaret was the eighth grade teacher. She was very devoted to all her pupils and I shall never forget her kindness. In fact, I will try to remember every lesson the Sisters in the school have taught of the religious qualities of life.

Our Pastor, Rev. A. L. Bombach, was also very good and kind to us. He successfully raised our small, unknown church to a very high standard. The people of

the parish of St. Christine's purchased a building across the street from the church where a new home for the Sisters was built. A classroom was also added to it.

I would appreciate it very much if someone would write me a letter or postcard from a different city or state and tell me a little about themselves or some other things. We could exchange letters and thus make friends all over the country.

With very best regards, I become
A new Junior Friend,

Ann Ropret, (Cleve, Ohio)

(Another Junior seeks Pen Pals. Anyone desiring to correspond with her write to Junior Friend, Box 608, Lemont, Ill. J. F.)

Dear Father,

Now that this letter is begun, I will try to make it as interesting as I possibly can.

On August tenth our parish celebrated its feastday; St. Lawrence Day. It was celebrated on Sunday, August the fourteenth with great pomp. On that morning, immediately after the nine o'clock Mass, the parish band and the different societies marched in procession to the Church. At ten o'clock Father Slapsak assisted by deacon and subdeacon offered up a Solemn High Mass in honor of St. Lawrence . . . After each Mass the parishioners had the opportunity to kiss the relic of the patron saint. This relic of St. Lawrence was brought over from Europe by the late Rev. J. Shuster.

Every Wednesday evening novena devotions are held in Honor of Our Lady, Help of Christians. We have in Church a beautiful painted picture of Our Blessed Mother with the Baby Jesus in her arms.

These vacation days certainly are going fast. Anyway, I had a very nice time. I hope you had it too. (If you ever get a vacation as we do.) (J. F. Never, Never ask such a question. Some people wonder when my vacation will be Over.)

In two weeks and we'll be returning back to school. I'll be in the tenth grade. With best regards, I remain,

Your Junior Friend,
Josephine Lekan, (Clev., Ohio)

(J. F. Josephine's letter came way before school started. But here is another letter of her's more up-to-date.)

Dear Junior Friend,

Here it is the beginning of school already. I am back at Holy Name High; this year a Sophomore. Vacation days went so fast. Helping mother and during the spare time, sewing, reading or sorting stamps—the time seemed to fly away.

You see, I have a stamp collection. I buy or trade stamps with my friends. I get most of the foreign stamps from Switzerland. My brother, a member of the Society of Mary is studying for the priesthood at Fribourg. My U. S. duplicates I send to him and in return he sends foreign stamps.

I am enclosing also, the answers to the questions on the Contest Page Best wishes and lots of luck from

Your Junior Friend,
Josephine Lekan, (Cleve., Ohio)

Dear Junior Friend,

This is my first letter to the Ave Maria. I enjoy reading the Junior Friend letters and am anxiously waiting for the Ave Marie to come every month. I often tell my mother that I wish it would come oftener. I have never been as far as Lemont but my sister has spent one year there in the school of the Sisters of St. Francis. Her name is Emily. I have six brothers and one sister. I am ten years old and am starting school today in the fifth grade at the Burton School Too bad there is no Catholic School here so I could attend it! We live on a farm and our nearest Church is about twelve and a half miles each way. We go there every Sunday whether it snows, rains or the sun shines.

I am sending my best wishes to all the boy and girl readers of the Ave Maria.

Sincerely yours,
Lillian J. Adamic, (Burton, Ohio)

Dear Father:

Though I am well known to you and frequently come in contact with you, I simply had to write a few lines: care of Junior Friend. I haven't paid much attention to the English Section of the Ave Maria, but I promise to mend my ways. At present I have even become interested in the Slovenian part of the magazine. Perhaps I will even condescend to write an article or two for the Juniors' Corner.

The Blessed Virgin's Sodality is progressing by leaps and bounds. Our meetings—after the serious affairs are disposed of—they become riotous. After a bit of refreshment we play games, turn on the radio and dance. Every meeting new members are received. At first we started with fifteen members. Now we have forty-five. The more the merrier—as the saying goes.

The Sodality went to Michigan City for its outing. Everyone enjoyed herself so much that they have decided on a beach party. Things certainly are humming around Chicago.

With best regards,

Your friend
Mildred Mergole, (Chicago)

Dear Friend:

Some of the girls were talking about writing to you. So that the boys will not be outdone by the girls I'll write a little also. I serve at the altar, which is more than any of the girls can do. We also have Boy Scouts and have very much fun. We went on a hike to Whiting Beach. Joe Progar is our Scout Master.

Yours truly,
Bobby Kucic, (Chicago)

A LAST WORD

Dear Girls,

It may be that by this time some of you have decided to embrace the religious life. Before making your final decision in regard to the particular community in which

you wish to serve God, may we remind you that the Sisters of St. Francis at Lemont, Illinois, are laboring for the salvation of souls in schools and orphanages among the Slovenian and Croatia people. Those of you who are interested in our cause and wish to labor among people of your own nationality, are advised to give favorable consideration to this particular Community. Slovenian and Croatia girls who are interested and have reached the age of 16, may address their letters to

Sisters of St. Francis
8 A R 1 Mt. Assisi,
Lemont, Illinois.

MY FIRST VISIT TO CHURCH

When I was four years old my sister took me to Church for the first time. I did everything she did, took holy water, blessed myself, genuflected, and even clasped my little hands to say the prayer mother had taught me. For a little while I sat quietly, but people began to come in with different colored clothes and, of course, I had to see all of them.

At Communion time my sister arose to go to the Holy Table and as she left me there I found a purse and some gloves to play with. A man near me whispered that I should stop playing. Frightened and wretched I ran out of the church.

My sister did not notice my absence for some time, being rapt in prayer. Mass was now over, she whispered a prayer to my guardian angel for my safety and hurried from the Church. I had not gone far. I was standing outside crying, safe but embarrassed.

Roseline Malar, (Sheboygan, Wisc.)

AN UNUSUAL EXPERIENCE

By John Brulla (of Sheboygan)

Many unusual experiences have occurred in my young life I will give one.

One day when my aunt, my mother and I went shopping, we rode to town in their big Hudson. When we neared the corner at Woolworth's, one of our ten-cent stores, I, thinking we were going to stop leaned on the handle of the car door. In a second, I had tumbled out and was sitting in a puddle of water near the curb. I was scratched and bruised but more stunned than hurt by the spill.

JESUS ROSE FROM THE DEAD

Jesus was taken down from the cross and buried. A great stone was rolled to the door of the tomb. On the third day three woman set out for the tomb. On

the way they said to one another, "Who shall roll us back the stone from the door of the tomb?" But when they came, the stone was rolled back. Jesus was not there.

The women were afraid. An angel came to them and said: "He is risen; He is not here." Jesus had risen alive from the grave. Jesus could do this because He is God. Death could not hold Him, for He is the glorious Master of life and death.

Frances Zupanic (Morgantown, Ind.)

THE FIRST TIME IN CHURCH

A few years ago when I was about three years old my sister, whose name is Pauline, took me to Holy Mass. My parents thought that while I was young I should know the significance of Holy Mass. When we came into Church we went into our pew. Pauline, doing her best, tried to get me to sit still; but I, not knowing the seriousness of the situation, laughed at her and at the people for being so solemn. Pauline warned me to stay in my seat while she went to receive Holy Communion. I, being ever so wise at the right bold age of three, thought I'd get some of that round, white candy too. Full of confidence I walked up to God's Holy Table. People stared but I waiked straight ahead and seated myself on the steps before the Communion Table. Everybody was laughing, so I laughed too. Pauline turned and spied me. Her face was full of blank amazement. Exasperated and defeated, she turned and went into our pew. Wondering what was the matter, I, the trouble-maker, followed her.

Margaret Valentincic.

THE STORY OF HONEY

No creature, excepting mankind, has inspired so splendid tributes as did the bee. The reason is twofold. The life of the hive is one of the abiding marvels of nature and is an extraordinary civilization much more ancient than our own. Man has observed it, because he depended on the bees larder since the days when he was a wild wanderer on the face of the earth. Bees were his sole supply of sweetness. Their honey was all he had to sweeten his food and drink. Honey was the forerunner of sugar.

Honey is made of pollen that the bees gather. They visit the flowers and collect the fine dust from their petals. Wonderful to relate, no matter how far they go, they always find their way back to their beehives. Honey that is light yellow in color is made from the pollen of clover blossoms, while the dark brown honey results from the pollen of the buckwheat blossoms. Honey has a very delicious flavor and can be used as food, in medicine and in a great variety of ways.

In the autumn the beekeepers take out a part of the honey for food for themselves. The part they leave is the winter supply of food for the bees.

Helen Kunic, (Pittsburgh, Pa.)

(J. F. Father John cordially invites the Junior Friends to the Honey Picnic. It will take place in Lemont on the second of October.)

CONTEST PAGE

Winner of this month's LETTER CONTEST: Frank Kokal, Jr., Universal, Pa.

Dear Father,

This is my first letter to the Ave Maria. I love the Junior's Corner very much. I can hardly wait till the next one comes. My father and mother also love to read the Ave Maria. They also love the story "Cvetje Med Trnjem." We get the magazine for ten years already. I'm trying hard to read Slovenian—like my mother does. She can read and write. At first she tried and tried until she knew how. I'm going to try the same way. I wish all the Slovenian children would learn the reading and writing of Slovenian, so we would get the Ave Maria long after our grand-grandparents have gone to their rest.

I'm ten years old. I have been serving for a year in St. John the Baptist Church. We are having 40 hours Devotion on 14, 15, 16 of August. There will be three priests to hear confessions in all languages. By the time this letter will be in print the Devotions will be over and every one who will receive the sacraments, will start his or her life anew. Holy Communion makes you feel better, it strengthens you and it makes you a perfect Christian. We all should receive Holy Communion often. Didn't our Savior say: "This is My Body, this is My Blood. Take ye and eat . . ." So you see, we must try and go to receive Jesus very often. Now, you Junior Friends, let us all try to do better.

Please Father, pray for us, so that we will be good and faithful Christians. May God bless you for your splendid work!

Frank Kokal, Jr. (Universal, Pa.)

(J. F.: Thanks also to your sister Katherine for writing to the Junior Friend.)

WINNERS OF THE COMPOSITION AND STORY CONTEST

First Prize WON by LOUISE VIDMAR, of Joliet, Illinois. Title of her story is TALKING DOLLS. Second prize goes to Josephine Ancel of Panama, Ill., for her story: INDIANS! INDIANS! Congratulations to both!

HISTORY CONTEST FOR OCTOBER

What famous historical men are connected with the following things:

1. Gunpowder; 2. Muddy cloak; 3. Cat; 4. Hatchet; 5. Spider; 6. Apple; 7. Printing Press; 8. Flying machine; 9. Egg; 10. Elm Tree. For instance: the word kite; Answer would be, Benjamin Franklin.

WINNER OF Last Month's CONUNDRUM CONTEST: Frances Klucevsek, Johnstown, Pa.

Answers to last month's Conundrum Contest: 1. Flypaper; 2. Neither; 3. When it is on fire; 4. The elephant took the most luggage into the ark, while the rooster and fox had only a comb and brush between them; 5. Make the vest and the trousers last; 6. Your name; 7. Dandelion; 8. because his business makes him sell fish (selfish); 9. On the head. 10. One make money hand over fist, while the other makes his fist hand over money; 11. Both worn on the foot; 12. A clock.

MY ROSARY

Bro. Vincent, O. F. M.

What sweeter thing can there be,
Sweeter than my Rosary?

I hold it, press it as I pray,
My rosary clings to me throughout the day.

When life is weary and the world seems blue,
When friends unkind are near to you.

Just take up those precious beads
And Mary will see you through.

The KOLEDAR will soon be printed. Beginning of next Month it will be on sale at all the news stands—(my mistake). The Juniors' Corner will be in the middle of the Almanac, on page 146. Louise' and Josephine's Compositions are on the first two pages. There are many other interesting articles: "An Old Story"; "Dictionary Girls"; "Christ's Chosen One" by Katherine Novak of Virginia, Minn.; "Courtesy" by Dorothy Kvas of Denver, Colorado; "How Simple Is Prayer" by Fr. Martin; "The New World and the Immigrant" by Fr. Rudolph Flajnik, O. Carm. a seminarian studying for the priesthood in Ontario, Canada; and so many more interesting things.

(Dalje)

mu naj bi kdo želel, da se delavci drže vsak zase, brez organizacije in udruženja? .Kdor to želi, pač ne more imeti drugega namena ko tega, da bi delavec ostal slaboten in zato lahek plen izkoriščanju.

Naravno je za človeka, da se druží in organizira. Dobro je, da snuje stanovske organizacije. Ljudje, ki delajo v enem in istem industrijskem podjetju, spadajo po naravi skupaj in je nič več ko prav, da se organizirajo.

Kolektivno pogajanje je ravno tako dobra stvar. To se pravi, da se posamezen delavec ne pogodi sam z delodajalcem, koliko bo dobil plače, ampak da to naredi zanj njegova organizacija, unija. Celo potrebno je to, zakaj en sam človek ima pač tudi moči za enega samega. Če sam stoji pred svojim gospodarjem, si pač ne more kaj prida pomagati. Človekova narava je sebična in močnejši bo vedno skušal izrabljati slabejšega.

DELAVSTVO JE NA POHODU!

Nikar ne mislimo, da nam je treba manj unij in več napredne zakonodaje. Treba nam je obojega v enaki meri. Pozivljám delavce, naj stanovitno gredo za svojimi delavskimi voditelji in naj ne omahujejo v težavah, obrekovanju in nasprotnih kampanjah vseh vrst. Delavstvo je na pohodu, na pohodu do končnega cilja, ki bo prinesel pravico in zadovoljnost vsem slojem človeštva.

Boj delavcev je boj nas vseh. To je boj za dostojnost, za pravico, boj za krščanski socialni red.

ZAHVALE

Obljubila sem javno zahvalo, če mi oBg vrne ljubo zdravje. Zdaj to obljubo izpolnujem in rečem: Hvala Bogu.

Anna Kozlevčar.

Javno se zahvaljujem Mariji in sveti Tereziji, da sem na njih priprošnja srečno prestala tri nevarne operacije. Pošiljam dar v znak hvaležnosti.

Helena Maren, Gilbert, Minn.

Lepo se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za zdravje. Pošiljam dar v dobre namene.

Mrs. Ignac Pancar.

NOVA PESNIŠKA ZBIRKA IVANA ZORMANA.

Naš odlični pesnik Ivan Zorman v Clevelandu je izdal novo zbirko pesmi, ki ima naslov "Iz Novega Sveta". Natisnila jo je tiskarna "Ameriške Domovine" v prav lepem tisku in na dobrem papirju. Istotako je zunanja oprema zelo mikavna, vezava odlična. Knjiga šteje 104 strani in obsega okoli 70 pesmi.

Treba je, da knjigo odpreš in začneš prebirati pesmi. Nobenega dvoma ni, da se ti bo nova zbirka na mah priljubila in je ne boš odložil, dokler ne dospeš na stran 104. In potem boš o prvi priliki spet segel po njej in na novo užival lepoto teh pesmi. Globokih misli so polne, v lepem jeziku so podane, gladko tečejo verzi.

To je vtis, ki ga mora takoj dobiti tudi razvajan človek, ko to knjigo odpre. In če so mu znane dosedanje pesniške zbirke Ivana Zormana, se bo njegovemu ugodju ob branju teh pesmi pridružila še zelo prijetna zavest, da je pesnik s to zbirko došel na višek, ki je bil videti ob prejšnjih zbirkah zanj previsok. Zdaj se giblje na njem brez sledu vrtoglavosti in se s popolnim obvladanjem samega sebe razgleduje po nepravilnem svetu svojih pesmi. Da, to res ni pravilni svet. To je naš svet, ves tak kot je v resnici, samo da ga vsakdanje življenje ne zna pokazati v taki svetlobi, kot jo vrže vanj pesnik.

Naša iskrena želja je, da bi ta knjiga bila v roki vsakega našega rojaka in da bi Zormanova struna odjekala v srcu nas vseh. Knjigo najtopleje priporočamo. Pišite pesniku samemu na naslov: Mr. Ivan Zorman, 6820 Edna Ave., Cleveland, Ohio. Cena knjigi je \$1.25.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Mrs. Agnes Pirc, Cleveland.....	2
Mrs. Mary Kotze, Walkerville, Mont.....	1
Nick Novak, Ontario	1
Mrs. Barbara Staresinič, Pittsburgh,.....	1
Neimenovani	4

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Kakor vidim, so otroci precej nemarni. Nič več ne pišejo. Jaz bi tudi lahko več pisala, pa sem tudi bolj pri ta nemarnih. Zdaj bom kmalu šla v šolo, potem se bom pa že kaj zbrhitala. Letos sem prejela sveto birmo. Bilo je 7. avgusta. To je bil lep dan zame. Sem bila tako vesela, ko mi je botra dala tako lepo darilo. Bog jo ohrani še mnogo let zdravo in veselo. Pri vsaki sveti maši se bom spominjala moje drage botre. Hvala Vam, botra, kar ste storila zame. Bog Vam povrni tisočkrat. Pošiljam tudi pozdrave mojim prijateljicam Clari in Berthi Usnick. Zelim, da bi še kaj napisale v Ave Maria Magazine. Poseben pozdrav pa pošiljam P. Bernardu in Našemu Stričku. (This is my first Slovenian letter I have written to the Ave Maria Magazine. Please, correct all the mistakes I've made.)

Tička (Frances) Klučevšek, Johnstown, Pa.

Draga Tička:—

Zelo sem se čudil, zakaj imaš Ti tako lepo ime. Iskal sem v vseh koledarjih, na kateri dan v letu se praznuje sveta Tička, pa je bilo vse zastoj. Potem sem vprašal urednika novega Ave Maria Koledarja, ki bo kmalu prišel iz tiskarne, če morebiti on kaj ve, ki zna sam delati koledarje. Nekaj časa me je poslušal, potem se je pa začel na ves glas smejati. Povedal mi je, da Tebe dobro pozna. In še to je rekel, da Tička ni Tvoje krstno ime, ampak samo "nick name", ki Ti ga je on sam dal tam doli v Johnstownu. Zdaj vem, kako je ta reč. Kadar boš Ti svetnica, bomo prvokrat napisali v Koledar sveto Tičko. Le pridna bodi in kmalu spet kaj piši.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Brala sem v septemberski številki, da ste morali iti na počitnice, in to zaradi nas. Da ne boste, dragi Striček, dolgčas pasli zaradi nas, se zopet oglasim. Nam bi se smilili, če bi morebiti še konec vzeli zavoljo nas. Bi bila pisala že poprej, pa sem si mislila, da ste se morda naveličali samo moja pisma brati. Ampak, ko sem videla naš kotichek prazen in potem brala tisti oglas Našega Strička, sem si mislila, to pa že ne gre, da bi tako ostalo. In zato Vam danes pišem. Moj "Ave Maria Club" je tudi ime počitnice to poletje. Več deklic je šlo na počitnice in ni smo mogle zborovati. Zdaj smo zopet na delu in bom spet pisala. Tudi se moram lepo zahvaliti Mrs. Caroline Hočevar, da so nam obleke naredili. Veste, pri našem klubu imamo vsi lepe uniforme. Bog plačaj, Mrs. Hočevar! —

Šola se je pričela in spet se vse pridno učimo. Jaz hodim sedaj v Holy Name višjo šolo. Zdaj bom pisemce končala, v novembru se bom pa spet oglasila z dopisom. Lep pozdrav vsem, posebno pa našemu dragemu Stričku.

Vikica iz Newburga.

Kako si mogla misliti, da bi se jaz naveličal brati Tvoja pisma? Vedno rad kaj slišim od Tebe, posebno pa še od Tvojega "Ave Maria Cluba". Upam, da so vse članice imele lepe počitnice in jim ni bilo tako dolgčas kot meni. Zdaj ste pa spet na delu v šoli in pri klubu. To me jako veseli. Zdaj sem se spet spomnil na Tvojo obljubo, da boš enkrat sliko poslala. Na to si menda že popolnoma pozabila. Hm! Zdaj kar tukaj javno naročam Fathru Bazniku, da naj vas slika, Ti pa sliko pošlji. Če ne bo kmalu prišla tista slika, bom jaz tako žalosten, da ne bom tri dni nič spal in tri noči nič jedel. Pozdrav.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Doba jeseni je med nami in ž njo tudi mesec oktober, ki je posvečen Mariji Rožnega venca. O prelepa molitev rožnega venca! Kako so srečni vsi tisti, ki Marijo ljubijo in v srcu nosijo. To se ne da popisati in ne dopovedati. Marija je naša voditeljica skozi življenje. Kako lep članek so napisali o romanju P. Hugo. Zares veliko podučljivega. Tudi jaz rada romam v različne cerkve, posebno tu v Clevelandu, kjer imamo toliko krasnih cerkva. Zdaj naj pa še omenim, da bomo imeli pri cerkvi sv. Kristine bazar. Že sedaj vabim mlade in stare in sploh vse, kar leze in gre. Gospod Bombach so že obljubili, da bo nad vse zanimivo. Lahko vam bo žal, če se ne bote udeležili. Saj veste, kako je bil zanimiv bazar zadnje leto. Letos bo pa še bolj, ker je veliko novega na programu.

Anica Kraus, Euclid.

Draga Anica:—

Mislím, da si Ti napisala svoj dopis za Kramljanje, ker si že kar velika deklica. Pa je bil naš urednik tako dober, da je meni prepuštil Tvoj spis, ko je videl, kako se kisló držim. Vprašal me je, če sem preveč kumar pojedel. Ko sem mu pa povedal, da imam samo dvoje pisem za svoj kotichek, se me je usmilil in me vprašal, če hočem pismo od Anice Kraus. Tako sem poskočil, da je čudno, kako me morejo moje stare noge tako visoko dvigniti. In tako je prišlo Tvoje pismo v moj kotichek. Zdaj sem prepričan, da moje staranje samo od tega pride, ker mi otroci tako malo pišejo. Imam že tako skušnjo zadnje čase, da me vsako pismo od mojih malih prijateljev za eno leto pomladi. Dajte no več pisati, da bom kmalu čisto mlad in se lahko vpisal v Kindergarten . . .

Tvoj Striček.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Benigen.

P. Benigen

UMRL je na ameriških Brezjah Marko Golavšek, rojen 4. aprila leta 1861 v župniji Griže pri Celju. Ostal je fant vse življenje. V mladih letih je delal v tekstilnih tovarnah v domovini, v Nemčiji ter nad 30 let v Ameriki. Zanj sedem let je bil zaposlen pri nas in je svojo službo jako marljivo in zvesto opravljal do konca. Nikdar ni bil bolan in verno je živel vse svoje življenje. Samo dva dni pred smrtjo je bil bolan in je lepo in z veliko hvaležnostjo prejel vse zakramente za umirajoče. Samostanska družina se je vrstila noč in dan in mu bila v pomoč. Ponoči 25. avg. je mirno izdihnil svojo dušo in 27. avg. je bil pokopan s slovesno mašo ob 8. zjutraj na samostansko pokopališče. Sv. mašo zanj je opravil p. vikar John, dijakon je bil Fr. Bonaventura, subdijakon Fra. Mihael. Vsa redovna družina in častite sestre in kandidatice so ga spremile na njegovi zadnji poti. Kot veren Slovenec je pokojni Marko živel in kot veren katoličan je umrl in šel v boljšo domovino. Naj počiva v miru!

POPRIMIMO in pomagajmo! — Kje? Kaj pa je? Po vsem svetu vihra vojna, bije se ogromen boj. Po vsem svetu so združeni sovražniki Kristusovi in neprestano napadajo njegovo Cerkev. Njen vrhovni poglavar papež kliče svoje vojake na fronto. Vsi dobromisleči poznajo silo, da se združijo v enotni fronti proti skupnemu sovražniku. Nepopisno je, kaj vse dela ta zakleti sovražnik po vsem svetu, da bi dobil več in več privrženecv na svojo stran. O tem je brati v mednarodnem katoliškem glasilu "Regnum Christi". (Kraljestvo Kristusovo), ki izhaja v Ljubljani. Meseca julija je izšla prva številka drugega letnika. Da vzdrami katoličane iz spanja in jih pripravi za boj, je pričelo izhajati to prevažno glasilo v Ljubljani. Prvi letnik je bolj splošno pozival katoličane, da se združijo k odporu proti brezboštvu. V drugem letniku so pa bolj stvarni članki sotrudnikov iz raznih dežel. Takole piše "Slovenec" dne 3. avgusta: "Če bi

hotela Slovenija to veliko idejo razumeti in podpreti, kakor zasluži, bi zakurili na naših tleh kres, ki bi svetil v daljno daljavo. Ljubljana bi postala središče in žarišče verskega gibanja, in ves katoliški svet bi vanjo gledal."

ZVIJAČNOST komunistov omogoča, da se komunizem širi povsod. Geslo komunizma se glasi: "Delavci sveta, združite se!" V čem naj se združijo? V tem, da pokončajo demokracijo, kraljestva, vlade in Cerkev božjo. Združijo naj se za delo satanovo, ki ga je Kristus imenoval kneza sveta. Združijo naj se, da odpravijo s sveta vse ideale, vso pravico, vso svobodo. Združijo naj se, da razširijo nauk sovraštva, da pograbi imetje drugih, da uničijo vse pridobitve minulih devetnajst stoletij za Boga in civilizacijo.

ENE reči se učimo mi kristjani od sovražnikov božjih, namreč, kako potrebna je za nas združitev v boju proti satanovi oblasti. Vsi dobromisleči naj bodo edini v tem boju, da naj ohranijo krščansko izobrazbo in svobodo, goječ s tem bratsko ljubezen, ki edina more zagotoviti blagoslov božji človeški družbi.

KAKO je mogoče, da se komunizem tako širi, saj je bil njegov nauk že davno ovržen po učenjakih in je zadostno pokazal v dejanju, da je v strašni zmoti? To si moremo razložiti po dejstvu, da je le malo onih, ki prav poznajo, kaj je v resnici komunizem, kaj hoče in namerava doseči. Večina ljudi je podlegla njegovi zvijači, ki je jako previdno skrita v obljubah komunistov. Kaj obetajo? Na prvi pogled same dobre in pravične reči. Pravijo, mi delamo na to, da se zboljša položaj delavca, da se odstranijo krivice, ki jih delavec trpi od bogatinov, in da se pravično razdeli imetje. To je v resnici popolnoma pravilno in pravično, da dobi delavec pošteno plačo, s katero more dostojno preživljati sebe in svojo družino. Ti nauki komunistov imajo prav posebno moč na delavca, zlasti zdaj, ko je povsod ekonomična kriza, brezdelje in pomankanje. To je vzrok, da se oprijemajo teh naukov tudi oni, ki načeloma zametujejo materializem in vsako nasilje. Dejstvo pa jasno potrjuje, da so komunisti povzročili bratomorni boj, civilno vojno v Španiji, istotako tudi na Kitajskem. Le slepilo komunistov je, da hočejo

priporiti delavcu pravico. Dejanja kažejo, da je njih glavni in prvi namen, pokončati katoliško Cerkev in civilizacijo povsod, kjer bi z zvižajo mogli doseči nadvlado, kakor so storili na Ruskem.

TUDI v Zed. državah v Ameriki se komunizem silno širi in to pod vodstvom komunistov iz Moskve. Že je nad 75,000 članov komunistične stranke v Ameriki, ki so jako aktivni in delajo na vso moč, da bi čimveč ljudi pridobili za komunizem. S svojo propagando med katoličani so pa silno previdni. Po naročilu iz Moskve se mora voditi kampanja proti veri z vso potrebno obzirnostjo in previdnostjo. Zlasti med onimi, v katerih srcih je vera še vkoreninjena. Tako delajo komunisti, tako varajo in slepe ljudi; toda njih dejanja govore drugače in njih krivice vpijejo do neba. Zato so se krepko oglasili proti komunizmu v Ameriki voditelji katoličanov, kot škof Noll, urednik tednika Our Sunday Visitor, ki ima nad tri milijone naročnikov; Monsignor Sheen, univerzitetni profesor in govornik na radio; Rev. Father Coughlin, svetovno znani radio priest in urednik Social Justice, tednika, ki je tudi silno razširjen, ter drugi duhovniki.

SKRB sv. očeta za Španijo. — Da bi vsled vojne prizadetim pomagal, je papež sklenil poslati v Španijo svojega lastnega poslanca. V ta namen je bil določen nadškof Hildebrand Antoniutti. To težavno poslanstvo je nadškof ravnokar dovršil in se povrnil poročat sv. očetu o svojem delu. V trojnem oziru je svojo nalogo sijajno izvršil. Prva njegova skrb je bila za izgnane otroke Baskov. Komunistična vlada je izgnala iz Španije 12,000 otrok. Po njegovem posredovanju je bilo 6,000 otrok vrnjenih staršem. Izgnani so bili v Francijo, Švico, Anglijo in Belgijo. Jako težko delo je bilo to, ker so nekatere oblasti zelo ovirale njegovo reševanje otrok. Vse stroške za vrnitev otrok je plačal papež, bilo je nad milijon peset. Drugo delo je vršil nadškof v pomoč po vojni prizadetim, ki so pribežali od rudečih med nepopisnimi nevarnostmi. Teh je bilo 70,000. Posredoval je za izmenjavo vojnih jetnikov. Tudi tu je zadel na ovire. N. pr. da bi izmenjal 272 častnikov in vojakov, mu je oblast v Madridu dovolila za izmenjavo samo 41 mož. Tretje delo pa je bilo, da je obiskal po vojni opustošene kraje in mesta,

kjer so razdejane vse cerkve in vsi samostani. To je zadosti jasen dokaz, kaj hočejo komunisti.

SVETA maša središče bogočastja. — Zanimivo je bilo brati pred kratkim v časnikih, kako se je več protestantskih ministrov pogovarjalo glede svete maše v katoliških cerkvah. Bilo je to v nekem večjem mestu v srednjem zapadu Amerike. Razpravljali so o tem, zakaj je pri katoličanih vsako nedeljo tolika udeležba pri mašah in zakaj pride tako malo ljudi v protestantske cerkve. Kaj je temu krivo pri nas? Vsak je podal o tem svoje mnenje in tudi, kako bi privedli več ljudi v svoje cerkve. Eden je takole govoril: "Zanimivo je, kar gledam vsako nedeljo zjutraj preko ceste od moje cerkve. Že pred osmo uro prično prihajati avtomobili h katoliški cerkvi sv. Neže in kmalu jih je vse polno. To se zopet ponovi za polenajsto uro. Tako imajo katoličani polne cerkve ljudi pri svojih službah božjih." Drugi mu seže v besedo in vpraša: "Ali je kdo izmed vas bil kdaj pri zgodnji službi božji v katoliški cerkvi? Jaz sem šel nedavno k zgodnji maši in ves čas sedel v klopi. Zdelo se mi je, kakor da sem tudi jaz del te cerkve, ki se ne postara in nikdar ne preneha. Vsi v cerkvi čutijo nekaj in delajo, kar so delali drugi pred leti in pred stoletji." Te besede so nekako čudno dirnile navzoče ministre. Eni so mu pritrjevali, drugi so povedali razna svoja mnenja, zakaj je v katoliških cerkvah tolika udeležba pri mašah. Slednjič so sklenili vsi, da hočejo tudi oni posnemati katoličane in vpeljati zgodnjo nedeljsko službo božjo, da bodo vsi župljani imeli priliko iti v cerkev. "To bo vlekló", dostavi eden in pravi: "Mi ministri smo postali bolj preroki in smo vse premalo duhovniki. Mi mislimo, da smo v kaki dvorani zbrani z občinstvom, namesto da smo v svetišču in pri službi božji." Ministri pozabljajo, da je sv. maša, ki učinkuje. Pozabljajo, da je sv. maša še vedno središče bogočastja. Te pa protestantje nimajo in je nikoli imeli ne bodo, razen če nehajo biti protestantje in pridejo k nam.

AVE MARIA KOLEDAR ZA L. 1939

je že izšel in vam prinaša zelo veliko lepega in zanimivega branja. Prvi ga bodo videli tisti, ki pridejo v Lemont na medeni piknik v nedeljo 2. oktobra. Ali boš ti med njimi?

MR. ANTON GRDINA PIŠE

(Ta članek smo brali v Ameriški Domovini. Name-njen je kot odgovor Mrs. Modrijanovi iz Clevelanda. Zdi se nam pa tako krepak in možat, da je prav vredno, če ga še kje berejo, ne samo tam, kjer ima Ameriška Domovina svoje naročnike. Zato ga tukaj ponatiskujemo.)

VAŠ dopis v Ameriški Domovini 6. septem-bra je vzrok, da napišem nekaj vrstic v odgovor. Ne sicer, da bi se spuščal v kakšno debato, pač pa v namenu, da bi se med seboj bolj razumeli za splošno dobro našega naroda.

Ne gre se za tem, da ste meni napisali v priznanje na nekatera moja dela za narodno in kulturno idejo. To nazadnje ne pomeni ničesar. Ena pohvala napram eni osebi že zbudi število sovraštev v drugih srcih, ker ljudje smo že take narave, da neradi priznamo drugim kako priznanje. Sebe ima vsak najrajši, sebi je vsak prav milosten sodnik, toda napram drugim je pa oster in natančen sodnik.

Vendar sem pa tudi za Vaše priznanje hvaležen, ker sem tudi jaz človek kakor vsak drugi, ki ima rajši priznanje kakor pa zaničevanje. Že sem bil namenjen, da bi enkrat napisal vprašanje: Ali je pametno, da se človek zanima za javne dobrotelčnosti v korist splošnega naroda, ko pa človek radi tega trpi in ima škodo? S tem hočem reči: ali je pametno, da se kot javna oseba, kot trgovec, zanimam za javne ustanove in za vse, kar je usmerjeno v dobro ime naroda? Mnogi mislijo, da ni pametno in da ni vredno. Ni nobenega dvoma, da podjetje radi tega trpi.

Ko človek računa s tem, da napiše nekaj, kar mu velewa prepričanje in srce, mora to napisati tako, kako velja za resnico. Ista pa kolje oči in zadene tu in tam. S tem je odjemalec zadet, prijatelj izgubljen in podjetje trpi. Če bi gledal res samo na obstoj podjetij, bi res moral

ravnati drugače. Že slišim, ko se sprašujejo in pravijo, da nisem več trgovec ne pogrebnik. Pravijo, da sem vse izročil sinovom. Ljudje so v zmoti. Eni to nalašč trdijo, ker bi radi, da bi res ne bil več ne eno ne drugo. Drugi pa ne vedo, da je moje delo za narodne ustanove tudi v namenu, da bi nekaj napravil za svoje odjemalce in prijatelje, katere podjetje še naprej potrebuje.

Res sem dal sinovom priliko, da nadaljujejo v trgovskem in pogrebniškem poslovanju. Toda pod mojim nadzorstvom in z mojo vednostjo ter v isti meri v zadovoljstvo naroda kakor sem delal sam toliko let poprej. Da imam sinove, ki to delo lahko vrše, še bolj praktično kakor sem mogel sam, je v dobro v tem, da pri tem še sam nekaj več lahko za druge napravim.

Vse, kar sem v teh 35 letih, odkar imam trgovino in pogrebniško podjetje, storil izven mojega posla, je bil namen s tem storiti uslugo za prijatelje in odjemalce, ki so del naroda in so meni v podporo. Če sem dobival podporo od njih, jo je narod dobival od mene. Dandanes se vse navzkriž bori in tekmuje. Najzadnji bi bil rad najprvi. Prijatelj odjemalec mi je poveda takole. "Ko sem rekel, da grem k Tebi v trgovino, je rekel Tvoj naprijatelj: "Nikar ne hodi k Grdini, on je bogat!" Drugi pravijo: "Grdina ima slike in od teh živi. Njemu ni treba nobenega drugega businessa". Še mnogo je drugih opazk, ki niso umestne in so lažnjive. Ljudje tako govore, ker pač ne premislijo, ker pač ne mislijo pravično.

Mi Slovenci se smatramo, da smo odkrit narod in do svojih trgovcev pravični. Mi damo veliko na to, da smo narodno čuteči. Ali pa smo v resnici taki? Ali to res izvršujemo? O da, ko bi ne bilo v nas toliko praznih in brezmiselnih besed in v srcih toliko hladne praznote. Ko bi znal govoriti naš kuturni vrt in povedati, koliko tisoč ljudi se zanj še ne zmeni, bi ta vrt napisal veliko knjigo, v kateri bi se čitalo o sramotnih dejanjih rojakov. In vendar se ti ljudje štejejo, da so narodni.

Vedno sem skušal biti do vseh enako pravičen, vsaj do meje, do katere mi jo dopuščala moja vera. Tudi vera pride v poštev v ta moj odgovor. Smatram, da je vera najdragocenejši biser našega naroda. Redek je človek, ki bi jo hladno odklanjal, vsaj v času, ko se poslavlja od nas v večnost. Radi tega mi je vera tudi sveta in če vse drugo propade in dočim moje trgovsko podjetje ne bo moglo iti z menoj v večnost, bo šla gotovo vera ki je resnična, pravična in nevarljiva.

Smatram da bi pravični ljudje ne smeli nikdar nikogar zapostavljati če ima kdo vero in skuša po njej živeti. Ne vidim vzroka zakaj da ne bi imel pri narodu zasluge kakor ste Vi Mrs. Modrijan pisali, dasi nikakor ne pričakujem da bi mi jih kdo priznal. Toliko kot vsak drugi naj veljam jaz in moja podjetja pa bom rekel, da je narod hvaležen za dela in trud, ki sem ga izvrševal v času, ko so drugi moji sovrtniki svoj čas uporabljali v druge brezpomembne stvari, ali manj vredne stvari.

Smatram, da je življenje zelo resna zadeva in da ga imamo samo enkrat in še takrat le za kratko dobo. Radi tega pa gledam, da uporabim vsako uro, bilo podnevi ali v noč, da nekaj doprinesem za druge. Ker na eni strani časopisje toliko vara in si prizadeva za neko brezpomembno in prazno "naprednost" in brezbožnost, ko človek postane nesrečen, nemiren, nezadovoljen, so na drugi strani ti ljudje tako daleč od tega, kar je za vsakega posameznika in za vso skupino naroda sreča in blagoslov, to je vera, katero je dolžan vsak, da jo ohrani za njegovo rešenje.

Torej so moja dela v smislu: za vero in narod. Te besede so napisane vsepovsod v pravih naših organizacij. Če jih pa kdo hoče in želi izpolnovati, pa že za njim kažejo s prstom in ga imajo za bedaka. To je modernost današnjih dni. Toda kaj mi pomaga modernost, če pa jaz in noben drug rojak ne bo mogel umreti po novi modernosti. Vsak od nas bo šel, kakor je pisano in kakor je bilo od začetka in bo do konca sveta. Po smrti pa bo sodba.

Ali mi potem zamerite, če se vsaj skušam držati svojih verskih načel? Ali sem radi tega manj vreden, kakor kateri rojak, ki se skriva in se noče pokazati? Take imam jaz za hinavce. Če sem katoličan, sem ves in vsak dan, ali pa nisem nič. Torej kdor me radi mojega javnega prepričanja omalovažuje, naj me. Tega ne zamerim onim, ki vero taje, zamerim pa onim, ki se imajo za katoličane in me omalovažujejo. Kakšni katoličani pa smo!

Mrs. Mary Modrijan prosim oprostjenja, da sem malo preveč zavozil ta moj odgovor. Toda Mrs. Modrijan naj ve, da imam ves čas pravdo in boj. Kar sam za sebe smatram za najvažnejše, to želim tudi drugim. Vse to bi moralo biti naš narodni ponos. Kdor odpade od tega, je pomilovanja vreden. V mojih očeh je tak nesrečen rojak. Kdor je ohranil vero, je ohranil bogastvo. Tak je ohranil tudi pravo in iskreno narodnost. Kdor je zavrgel vero naših očetov in trdi, da je naprednjak, je lažnik. Le s pravo vero zamoremo ostati tudi pravi in resnični naprednjaki v vseh ozirih.

Dostavim še tole. Človek je postavljen tu na zemljo za kratek čas, da bi delal in se boril. Med tem so dane človeku velike obljube za delo in boj, če ga vrši in če v njem vztraja do konca. V teh obljubah sta dva boja ali dve borbi, za telesni in duševni obstoj. Telesno moramo živeti, duševno pa moramo živeti po veri. Zadnja obljuba, živeti po smrti je večja in važnejša. Zato je boj tudi važnejši. Žal, da je mnogim to le za smeh in toliko kot za lanski sneg. Toda čas hitro beži in dan računa se s časom pomiče napram nam. Srečali se bomo s tem, kar bomo nesli s seboj, naša dela, s katerimi se bomo odkupili, če bodo kaj vredna. Kdor pride prazen, brez vere in brez dobrih del k računu, se naj sam zagovarja in opravičuje, kakor ga skušajo opravičevati na neopravičen način tukaj sedaj, ko jih kliče vera in cerkev v skupno armado za vero v Krsta. Delajmo, dokler je še čas. Če delamo iz dobre volje tudi za narod, bo naše delo nagrajeno tudi po smrti.

OKINČAJMO JO Z ROŽNI- VENSKIM CVETJEM

Johana Troja, Berkeley, Calif.

VEČKRAT mi misli splavajo čez široko morje in v duhu vidim tam vse, kar mi je ostalo ljubega, dragega in veselega iz mladosti. Veliko je takega, za kar bi se kaj malo zmenil široki svet, ali za nas je bilo toliko kot uživanje visoke umetnosti.

Nekoč sem šla proti večeru s polja. Kar me pokliče sosedova Micka. Pridi mi zvečer malo pomagat, me nagovori. Sama sem že dosti gerala za to reč, zdaj bom pa še druge naprosila. Veš, imam splesti velik venec, saj boš hitro vedela, čemu mi bo.

Z veseljem sem obljubila. Saj sem si komaj mogla misliti prijetnejše delo, ko Micki pomagati pri izdelovanju venca. Razbirati je bilo treba rože in jih nadevati na žico, tenko kot las.

Micka je živela sama s svojo materjo. Bratje so ji bili odšli v Ameriko. Oče je pred leti umrl. Micka je bila srednje starosti. Največje veselje ji je bilo, plesti vence ter ž njimi kinčati kapele in cerkve.

Tisti večer sem torej šla in še druge so prišle. Sedle smo okoli mize, ki je bila polna raznobarnega papirja, sredi nje pa svetilke. Njena luč je padala samo na mizo, soba je bila skoraj temna. Začele smo razgrinjati papir in v naših rokah so rasle vrtnice, lilije, nagelni, šmarnice in tako dalje. Vmes smo pa zapele. Najprej tisto: Zapojmo na glas Mariji na čast! Potem pa toliko drugih, dokler je bilo kaj papirja na mizi.

Drugi večer smo bile zopet skupaj. Sestavljale smo razne rože v šopke, Micka jih je pa zlagala v venec. Tako smo delale par večerov in venec je bil par metrov dolg in smo ga bile vse vesele, posebno pa Micka.

Ni bila umetnost v današnjem pomenu te besede. Ali za nas so bili tisti večeri lepi, da bi jih ne bile dale za ne vem kaj. Morebiti Micka še zmerom spleta vence, ali si je pa že spletla nebeško krono. To vem, da si jo je zaslužila.

Na tiste čase mislim sedaj, ko se bliža mesec oktober s svojo rožnivensko pobožnostjo. Dajmo

tudi mi kaj narediti, da Marija v tistih dneh ne bo brez venca. Spletajmo ji posebno duhovne vence pobožne molitve, pa tudi kaj darujmo v ta namen, da bo Marijina podoba v Lemontu in drugod lepo okrašena in klicala vsem, da smo še vedno ljubitelji svoje nebeške Matere!

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$1: F. Ulcar, A. Lenartic, J. Troja, Helena Maren, J. Drasler, C. Zalec, M. Medzimurec, M. Levar, Mrs. F. Sterle, F. Hren, H. Golob, J. Pintar. — Po \$5: Mr. Grdina. — Po 50c: Mrs. Enzer, Mrs. F. Plautz. — Po \$2: L. Duller. — Po \$10: F. Conrad. — Po \$1.50: T. Stefancic.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c: T. Dusak, K. Robert, A. Kostelo, Mrs. Fabjan, J. Rosam, F. Urajnar, I. Rezek, F. Hrovat. — Po \$1: Mrs. M. Simenc, Mrs. Bregar, B. Starasinic, U. Ambrose, R. Horn, R. Korn, A. Kozlevcar, J. Zabukovec. — Po 25c: F. Terpine, A. Bradac, Mrs. Civha, Mrs. Zalec. — Po 10c: Mrs. Klun. — Po \$1.10: A. Sestan. — Po 30c: F. Hren.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: F. Malnar, J. Malnar, H. Malnar, F. Malnar, F. Lustik, F. Lustik, A. Bradac, A. Zelko, A. Pincolic, L. Kusar, J. Zorko, V. Gril, J. Kos, F. Vidic, J. Vidic, F. Omer, J. Lousen, A. Loussen, J. Kekic. — Po \$1: F. Trpinc, K. Robert.

ZA ŠTUDENTE — Po 50c: M. Petek.

SVETE MAŠE — Po 1: B. Sedmak, M. Sajovic, A. Hlapcic, Mrs. Florence, Mrs. Gosak, Mrs. M. Furar, Mrs. M. Jauc, F. Gnedner, K. Sunich, F. Rihtar, T. Dugar, M. Egan, A. Muren, A. Sustersich, A. Bradac, M. Simenc, M. Najniger, Mary Zelko, K. Robert, A. Blatnik, Mestek Family, K. Filipic, M. Kozar, M. Preskar, R. Urbanc, C. Gerdovich, K. Dostavarznik, M. Salatmik, M. Bilthaver, A. Kozlevcar, Mrs. F. Fasino, P. Prah družina, M. Jacklich, Mrs. Hoffman, Mrs. Sodice, Mrs. Bucar, Mary Kozel, T. Bevc, A. Bukovec, K. Zupancic, Mr. Sodec, Mrs. F. Kastigar, J. Piltower, A. Kamnikar, A. Lowrinz, J. Lukek, M. Jerak, F. Petrovcic, Mrs. B. Starasinic, M. Lunder, J. Subelj, A. Pozun, A. Smrekar, H. Malnar, Helena Maren, Mr. Vidrigar, Mrs. Ponikvar, J. Sustersic, A. Antolich, Mrs. K. Mauser, Mrs. Enzar, M. Vidic, Mrs. Kolbezen, M. Kurent, M. Butcher, J. Meglen, S. Petritz, A. Kozlevcar, J. Skubic, F. Marolt, E. Maunell, I. Rezek, M. Kolanich, J. Benedik, J. Rihtar, M. Korn, A. Zalar, M. Tometz, A. Derganc. — Po 2: Mrs. Skoflanc, Mr. Habjan, A. Levar, M. Dresar, F. Jalovec, A. Bencin, A. Zorko, H. Somrak, Mrs. A. Scheuer, Mrs. F. Gergovich, Mrs. F. Bregar, L. Kernc, Mrs. T. Kodrich, Mrs. Roljak, Mrs. Lenersic, U. Ivsek, F. Juvancic, J. Makovec, A. Sestan, M. Kozjan. — Po 3: Mrs. M. Verzuh, Mrs. Pecnik, A. Drasler, M. Tajtar, Mrs. M. Kosmerl, J. Rosam. — Po 4: Mrs. Zakovich, M. Sednikar, Mrs. Pintar. — Po 5: A. Kos, Mr. Kusar, družina Andrejna, M. Begush, A. Hochevar. — Po 6: Mr. in Mrs. Gosak, A. Sluga, Rev. J. Trobec. — Po 7: Mrs. Jarkosh. — Po 9: F. Pirman. — Po 10: M. Jakopic. — Po 12: A. Lakota.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

INNSBRUCK, GERMANY. — Piše P. Hugo Bren OFM. — V špital usmiljenk v Innsbrucku sem se zatekel dne 24. avgusta, ko me je na vlatku v Baselu bolezen napadla. Težke so bile tiste ure. Tukaj sem v ljubeznivi oskrbi usmiljenih sester. Če se bolezenski napad ne ponovi ali bolezen ne poslabša, bom koncem tega tedna doma. Zaenkrat še ne morem maševati. Večinoma moram biti v postelji. Priporočam se v molitev in prav lepo pozdravljam. (Karta napisana v Innsbrucku dne 29. avgusta.)

LJUBLJANA, JUGOSLAVIJA. — Piše P. Odilo Hajnšek OFM. — Zadnje dni sem preležal v postelji. Grdo me je bila prijela angina. Še zdaj se komaj držim pokonci. To leto gre name bolezen za boleznijo. To sem že poprej pisal, da sem zgubil glas. Prav nič ne morem glasno govoriti, seveda tudi peti ne. Zdaj moram za nekaj mesecev na morje. Ne vem, kako dolgo, morebiti celo za pol leta. Tako zdravnik nujno svetuje, če hočem spet priti do glasu. Vse letošnje slavnosti so šle skoraj popolnoma mimo mene. Od Ženske Zveze nisem videl nikogar razen dveh mladih Clevelandčank, ki sta me ustavili na ulici. Med boleznijo me je iskala Mrs. Kukovec iz Johnstowna, pa nisem mogel govoriti ž njo. Upam, da pride še, predem odidem na morje. Moj naslov bo za nekaj časa: Franjevački samostan, Drid-Trogir, Dalmacija, Jugoslavija, Europe. Priporočam se v molitev. (Pismo datirano 26. avgusta.)

ELY, MINN. — Piše Joseph Peshel. — Javljam vam, da je danes zgodaj v Gospodu zaspala v St. Mary's Hospital, Duluth, Mrs. Elizabeta Markovich, večletna naročnica tega lista. Umrla je vsled zastrupljenja na nogi. Nabdla se je bila na zarjevel žebelj. Bila je stara 60 let. Doma od Sv. Križa pri Kostanjevici. Zapušča soproga Vincenca in dva sina. Bog ji daj večni mir!

LORAIN, OHIO. — Piše Ana Zalar, zastopnica. — Prosim, da bi darovali eno sveto mašo za mojega očeta, Ignacija Cerarja, ki so pred kratkim umrli v starem kraju, v vasi Tustanje pri Moravčah. Prav lepo prosim, da bi se jih

tudi drugače spomnili v molitvah. Strašno so trpeli že skozi zadnjih sedem mesecev. Vse življenje so bili odločen in prepričan katoličan, skozi petdeset let desna roka in velika opora ondognim duhovnikom. Dopolnili so osemdeset let. Oprostite tem podrobnostim, pa ne morem drugače kakor da sem ponosna na takega očeta. O, da bi imeli tudi danes veliko takih odločnih mož, potem bi se razni rdečkarji kaj hitro potuhnili. Tudi moj oče so morali dosti pretrpeti od liberalcev, pa niso nikoli omagali. V Ameriki smo tri hčere: Mrs. Antonija Perušek, Mrs. Justina Paul in jaz. Vse pridno molimo za večni pokoj dragega nam očeta.

BARBERTON, OTIO. — Piše Jennie Skerl, zastopnica. — Imela sem namen ta mesec iti okoli ljudi zavoljo naročnine. Bila sem sicer že poprej, pa so mi v več krajih rekli, naj pridem pozneje. Tudi sem upala dobiti kaj novih. Zdaj me je pa velika nesreča zadela. Oparila sem se na obe nogi z vrelin lugom, da sem že skoraj tri tedne v postelji. Ne vem, kdaj bom spet mogla hoditi. Priporočam se v molitev. Oh, kako rada bi bila spet zdrava! Ne vem, kako bo s Koledarji letos. Bom skušala koga drugega dobiti, da jih bo prodajal. Rojakom v naši naselbini pa že zdaj na srce polagam, da naj vseeno kupijo Koledar, čeprav ne bom jaz sitnarila okoli njih. Pozdrav vsem.

CARNEGIE, PA. — Piše Frances Horvat. — Ne zamerite, da sem tako dolgo odlašala z naročnino. Vsak mesem sem se bala, da boste list ustavili. To bi bilo zelo žalostno, ker je tako lepo branje, da bi ne mogla biti brez njega. Vsi ga tako radi beremo. Vi ste ga pa vseeno pošiljali, za kar bodite prav lepo zahvaljeni. Povsod je slabo. Tudi pri nas se malo dela. Poleg tega pa še bolujem že čez dve leti in sem bila mnogo od doma. Zdaj sem za par dni doma, ker se je šola začela. Veste, da mora vsaka mati poskrbeti, da se otroci dobro za šolo pripravijo. Bog daj zopet zdravje, če je njegova sveta volja. Pozdrav vsem!

BLAIN, OHIO. — Piše Frances Vovko. — Bom spet napisala par vrstic v Kramljanje. Ob-

enem pošiljam naročnino za lepi list. Kako bi mi bilo dolgčas, če bi ga več ne dobila. Rada bi tudi videla, da bi se še kdo drug oglasil iz te okolice. Saj je nekaj starih naročnikov tod okoli, ki so imeli list, preden sem jaz vedela zanj. Zdaj naj pa povem, da smo imeli veliko slavnost pred pratkim v naši okolici, namreč v Bridgeportu, O. Društvo sv. Ane in moško društvo sv. Barbare sta obhajala 35 letnico. Slavnostni govornik so bili Very Rev. Benedikt Hoge iz Lemonta, rojak domačin. Več o tej slavnosti je pa bilo že drugod napisano. Omenim tudi o Matevževih mašinah. Ona žena iz Californije je Matevža prav pošteno oskubila. Nič ne rečem, obe stranki se dobro dajeta in vsaka ima nekaj prav. Ampak bojim se, da ne bo nič Matevževega v letošnjem Koledarju. Če je to zakrivila žena iz Californije, bomo kar precej hudi nanjo. (Nič se ne bojte. Matevž ima lep in dolg spis v Koledarju, le hitro po njem! Namreč po Koledarju, ne po — Matevžu!)

LEMONT, ILL. — Piše Najžebo Kdorče. — Sredi meseca septembra je odšel naš "Večni popctnik" proti severu. Morebiti se je že oglasil pri vas, preden vam tole pisanje v roke pride, morebiti se pa še bo. Jaz sem dolžan nekaj povedati glede njega. Tožil je, da je prekasen letos za na sever, pa to je njegova krivda. Veste, ko je prišel z Westa, je tako čudno govoril, kot da je pozabil vse človeške jezike. Morali smo ga malo pridržati doma, da se je od nas naučil spet po krščansko besede postavljati. Ko je prišel, smo ga komaj kaj razumeli. Ljudje niso nič več hodili in se vozili, ampak samo brkljali. Tudi niso delali, ampak samo prčkali. In že druge take reči. Ljudje niso bili več ljudje, ampak same brklje in prčke. Neumnosti ni bilo več na svetu, ampak sama kozlarija. Mi smo se resno bali, da bo začel takole kolektati za Ave Marijo med ljudmi: No, ti stara prčka, daj no malo pobrkljati po priftošelnu, pa sprčkaj pa tolarčkov iz njega, da bo mogla Ave Maria še nekaj časa brkljati po tvoji hiši. — Res bali smo se, da bo s takimi besedami hodil okoli naročnikov. Cele tedne smo ga učili, da se je navadil bolj primernih besed. Upamo, da ne bo pokal takih škandalov, kot smo se spočetka bali. Zdaj boste seveda hoteli vedeti, kako je prišlo do tega, da se je brat Antonin tako čudno poprčkal in s tako nerodnostjo brklja po svetu. Najbolje bo, da vse po pravici povem. Veste, tam na We-

stu se je zbrkljal z Mr. Ignacom Trunkelnom, ki je baje doma sedaj v Great Falls, Montana. Od tega moža se je naučil take "špraha". Dva tedna nam je samo to pripovedoval, kako so se prčkali tam pod Trunkljevo streho med seboj ti trije tički, namreč brat Antonin, oče Ignac in sin Jože. Od vsega drugega ogromnega Westa nam ni vedel nič povedati, od Great Fallsa je pa vse na pamet vedel. Zdaj sem se dosti izkašljaj in dovolj posvaril vse severjane in severjanke, da ne boste prestrašeno gledali, kadar bo naš popotnik pribrkljal k vam in začel prčkati okoli vaše naročnine. Vzemite za dobro vse in pošljite ga nam nazaj z boljšo špraho, nego jo je prinesel z Westa.

CHICAGO, ILL. — Piše Stara Teta. — Tukaj nekaj piše stara teta s špeglami na nosu, ki včasih skozi nje gleda, včasih pa čez. Povem vsemu svetu, da me srce zelo vleče na farme. V mestu sem se že naveličala. Rada bi gledala lepe krave in čilega konjička napregla. Pa še nekaj bi rada naredila. Matevža iz Clevelanda bi rada povabila k sebi na farmo, da bi mu skisane možgane malo očistila in da bi se mu v božji naravi med petjem ptic in cvetjem cvetlic pomladile. Prepričana sem, da bi potem veliko lažje prenašal moderne žene, ki pritiskajo na električne knofe. Pa brez zamere, toliko sem pa vendar korajžna, da mojega imena ne smete napisati v Kramljanje. (Helo, stara teta! Le ostanite v Chicagi in za Matevža se nič ne bojte. Berite njegov današnji spis — prav po Vaših mislih se je vse naredilo. Mož je šel na farme in sedaj piše samo o tičkih in cvetkah, na električne knofe je res takoj pozabil. Vi ste taka prerokinja, da se Vaše napovedi že nekaj tednov prej zgode, preden jih napišete. Čestitam.)

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Zopet pošiljam en spis, če se Vam bo zdelo vredno, da kaj razberete iz njega za list. Ljudem se tako dopade list sedaj, ko naročniki sami toliko dopisujemo. Jaz bi zelo rada komu kaj pripomogla do zveličanja, ker ljudje so tako nekam pozabili na molitev. Čudno je to. Na tem svetu je malo komu dobro, posebno sedaj, ko so slabi časi. Pa še rečejo ljudje, da je Bog kriv slabih časov. To pa ne pomislijo, da smo preveč pozabili na Boga in sedaj nas opominja in tepe. Naša prava dolžnost je molitev in pokora, kakor je naročila Brezmadežna Bernardki: Pokora, pokora! Potem bi že tudi Bog druga-

ALI ŽE VESTE? . . .

da pri slovenski importni firmi

STEVE MOHORKO CO.

dobite starokrajske posebnosti, kakor RUMENO PROSENO KAŠO, BELO ali TEMNO AJDOVO MOKO, celo izl. DOLENJSKO AJDOVO KAŠO, JESPRENJ, FINO KORUZNO MOKO, FIZOL, SUHE GOBE, ŠTAJERSKO BUČNO OLJE, ŽEFRAN IN DRUGE JEDILNE DIŠAVE, JEČMENOVO in RŽENO KNAJP KAVO, KNAJPOVA ZDRAVILA, MARIA CEL in ŠVEDSKE KAPLJICE, STAROKRAJSKE KUHINJSKE VAGE, STAROKRAJSKA SEMENA, PRATIKE, itd.

Glavno zastopstvo in edina zaloga v Ameriki svetovno slavnega "BAHOVEC PLANINKA ZDRAVILNEGA ČAJA" iz Ljubljane. Cena škatlje \$1.00.

Cenik na razpolago — Razpošiljamo po vsej Ameriki.

704 South 2nd Street, Milwaukee, Wis.

če za nas poskrbel Torej če je kaj primernega v mojem spisu, pa ga priobčite. Pozdrav vsem.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Ker je blizu mesec oktober, pošiljam eno pesem, ki smo jo v stari domovini peli ob trgatvi. Večkrat so me že ljudje prosili, da bi jo povedala. Sem pa mislila, da bo prav, če jo natisnete:

Lepše rožice je ni
kot je vinska trta.
Pozimi spi, spomlad cveti,
jeseni vince daje.

Druge rožce tud cveto,
tak žlahtna ni nobena.
Ko odcveto, se posuše
in minejo brez sadja.

Hribček z njo je posajen,
sonce jo obseva.
Od kmetiča obrezana,
od Jezusa nam dana.

Vedno z dobro voljo je
med nami spoštovana.

Nobene svete maše ni,
da ona ni darovana.

Ker sem pa tudi brala tako lep spis od Fra. Martina o naših angelih varuhih, sem se spomnila pesmi, ki smo jo doma peli pri sveti maši na angelsko nedeljo. V Ameriki je pa še nisem slišala peti. Sem jo že skoraj pozabila. Samo dve kitici je še znam:

Angel božji, ki me vodiš,
ki zvesto pred mano hodiš,
tebe mi je Bog odločil,
tebi mojo dušo zročil:
Angel varh, prijatelj moj,
zmiraj mi na strani stoj.

Če opeša moja duša,
ko jo zapeljivec skuša,
ti sovražnika preženi,
milost božjo sprosi meni:
Angel varh, prijatelj moj,
v hudem mi na strani stoj.

Kar se pa tiče Ave Marije, je pa od kraja do konca vse pohvale vredna. Čast vsem dopisovalcem. Kdor ima kaj zmožnosti za pisanje, naj le veliko piše. Jaz nisem sposobna, zato pa druge kličem na delo.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Agnes Pirc. — Podpisana Vam pošiljam naročnino za prelepi list Ave Maria, če me še niste dohtarju čez dali. To bi mi bilo jako neljubo, ker se mi list zelo dopade. Da pa nekoliko odvagam svojo majhno zamudo, Vam obenem pošiljam dve novi naročnini. Naj bosta kot dve cvetki vpleteni v Marijin venec, ker se bliža mesec oktober, posvečen Kraljici Rožnega venca. Obenem pozdravljam vse naročnike in dopisnike, posebno

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

pa Matevža, predsednika vseh hudih mož. Najbolj pa pozdravljam Mrs. Johano Troja iz Californije, ki si upa Matevža ugnati v kozji rog. Naj le še večkrat kaj napiše in pokrtači razne Matevže, Janeze in Francete.

WALKERVILLE, MONT. — Piše Mary Kotze. — Pošiljam novo naročnino za list Ave Maria. Ta žena je bila ravno pri meni, pa sem jo nagovorila, da se je naročila za celo leto. Prepričana sem, da ji bo list ugajal, kakor ugaja meni in premnogim drugim. Hvala ji, da se je naročila. Poskusite še drugi in druge nagovarjati znance in prijatelje. Je še mnogo naših ljudi, ki bi z veseljem naročali in brali ta list, če bi ga bolj natanko poznali. Pozdrav novi naročnici in vsem starim.

GILBERT, MINN. — Piše Angela Preglet. — Dolgo se že nisem oglasila v zapečku, zato pa danes prosim, dajte mi prostora, da se bom pošteno vsedla. Povedati pa mislim, kako pridno teka okoli Mrs. Ulčar in prodaja "umare" za lemontski med. Gospodu čebelarju povejte, da naj na dan medenega piknika kolovrat sreče obrnejo naravnost proti Minnesoti. Nam naj pošljejo vsaj en sodček za 5 galonc. Delali bomo medico, pa ne drugače, razen če nam urednik tega lista pošlje recept. (Like fun!) Zdaj bom pa še povedala, kako lepo prenovljena je naša cerkev. To je vse zasluga našega Fr. Schweigerja. Vsa cerkev je podobna, kakor bi bila nova. Pod njo je velika dvorana in okoli vse moderno. Dreves vse polno kot v parku. Še bolj ko za lepoto hiše božje pa skrbe za lepoto duš. Zdaj hodijo okoli vseh katoličanov in povsod poizvedujejo, če hodimo v cerkev. In če ne, vprašajo, zakaj ne. Tudi so vpeljali, da imamo na predvečer vsakega Marijinega praznika slovenske pete litanije. Kako je vse to lepo! Ponosni smo na tega gospoda še posebno zato, ker so v Ameriki rojeni, pa znajo slovensko kot bi bili prišli iz starega kraja. Čast gre staršem, posebno materi, ki se ni sramovala, učiti svojih otrok slovenščine. Zdaj pa prosim vse bralce tega lista, da bi vsak zmolil vsaj eno Zdravo Marijo za našo vrlo ženo Mrs. Heleno Maren, ki je pred kratkim imela tri težke operacije. Ta dobra žena je dosmrtna naročnica lista in tudi drugače velika dobrotnica in podpornica vsake dobre stvari. Naj jo Bog še ohrani njeni številni družini! Zdaj bom pa nehala. Imela bi sicer še kaj povedati, pa moram še komu drugemu prepustiti prostor na zapečku. Pozdrav vsem, posebno zapečkarjem.

DETROIT, MICH. — Piše Frances Plautz. — Ne morem drugače kakor da pišem in sporočim žalostno novico, da je umrla zvesta naročnica tega lista in velika delavka v naših katoliških ustanovah, Mrs. Anna Gorshe. Pogreb je napovedan za soboto 17. septembra. Ne morem povedati, kako čudno se to sliši: Mrs. Gorshe je umrla . . . Pa še druge bolnike imamo. Mr. Prelog je močno bolan in se bojimo, da se bo tudi poslovil. Mrs. Prelog mora pa v bolnišnico pod nož. Je res od sile hudo. Potem pa Mrs. Kodrich, tudi naročnica, je že šest tednov v špitalu. Zdaj je malo boljša. In končno Mr. Gazvoda, kako je njega zadelo! Morali so mu odrezati nogo. Velik siromak. Vse te naše in Vaše dobre prijatelje priporočam v gorečo molitev. (Vsem prizadetim najiskrenejše sožalje. Vseh imenovanih se spominjam kot da smo bili večeraj zadnjič skupaj. Zelo rad bi šel in vsakemu rekel tolažilno besedo, pa je nemogoče. V molitvi se bom vsakega posebej spominjal. P. Bernard.)

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — V tej številki pa ni nič — slik. Brat Antonin je nekoč dejal, da ni treba slik, naj bo rajši več branja. Za poskušnjo sem enkrat po njegovem naredil. Če bo kdo hud, naj torej njega za ušesa prime.

LJUBLJANA, JUGOSLAVIJA. — Piše P. Hugo Bren. — (5. septembra 1938.) Hvala Bogu, doma sem. Nemalo me je skrbelo, kako pojde. In je šlo, čeprav z neljubim incidentom. Na poti proti Innsbrucku me je začel tresti mraz. Pa sem se odločil, da izstopim in grem v bolnišnico. Ko sem izstopil, sem vrgel nekoliko strnjene krvi in sveža se je za njo pokazala. Usmljenke so mi brž dale posebno sobo in prvo pomoč, ker je krvavenje še trajalo. Drugo jutro me je zdravnik obsodil na popoln mir v postelji. V četrtek prvega septembra sem se odločil za nadaljnje potovanje. Ob 11 ponoči sem se odpeljal. Vse, kar mi je bilo na razpolago, sem zmteal nase, pa me je še zeblo kot psa celo noč. Sonce v Podrožici in potem dalje na Gorenjskem me je nekoliko ogrelo. Sedaj pojdem v Rocno pod šmarno goro. Ko se tam ustalim, bom začel zopet misliti na Ave Marijo in še kaj drugega. Drugo se vse dobro obeta, če bo le fant za kaj. Pozdrav!